

UITGAAF VAN DEN
ROMAN, BOEK, EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 497

De Vrouw met het Brandmerk.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE VROUW MET HET BRANDMERK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubce

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Verkenningen.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 293
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer elf uur in den morgen, toen er in de haven van Plymouth een sierlijke, niet al te groote en klaarblijkelijk zeer snelle motorboot binnen voer, die in kleine koperen letters op den voorstevan den naam „Isabel” droeg.

Het was een zoogenaamde kajuitboot, zeewaardig, met dien verstande, dat de zee zich dan behoorde te gedragen als een groot meer en het niet stormde.

Er bleken zich bij het aanleggen aan den grooten steiger van de jachtclub slechts twee mannen aan boord te bevinden — en dat was dan ook ruimschoots voldoende om de motorboot te kunnen besturen.

Er kwam een steigerknecht toeschieten, er werden eenige woorden gewisseld, de man greep den tros, die hem werd toegeworpen en een oogenblik later lag het bootje stil.

De twee heeren, in keurige, blauwe pakken gekleed, met een lakensche pet van dezelfde kleur op het hoofd, gaven hunne namen op, schonken den steigerknecht een fooi, namen zelf

ieder voor zich een valies ter hand, dat reeds op het dek gereed had gestaan en stapten regelrecht naar het kleine kantoor van den havenmeester, teneinde daar de noodige formaliteiten te vervullen.

Weer moest de eigenaar van het motorbootje hier zijn naam opgeven, benevens het aantal registertonnen, de plaats van de herkomst, den waarschijnlijksten duur van het verblijf, het aantal koppen der bemanning (in dit geval geen enkele) en nog enkele andere dingen.

Zoodra dit verricht was en zij een zeker bedrag hadden gestort, verlieten zij het kleine kantoor weder, volgden de kade over eenigen afstand, zonder veel met elkander te spreken en vonden op den hoek van een breede straat, die naar het hartje van de havenstad leidde, een groote en zeer gemakkelijk ingerichte auto staan, die klaarblijkelijk op hen wachtte.

Want de chauffeur, een ware reus, gekleed in een eenvoudige livrei, die tegen de motorkap van zijn wagen had staan leunen, richtte zich

aanstands op, zoodra hij de beide heeren zag aankomen, nam zijn pet af en zeide slechts, terwijl hij zich tot den oudste der beide mannen richtte:

— Hier ben ik, Mylord!

— Het is goed, Henderson! zeide de ander op zachten toon. Is alles daarginds in orde?

— In de beste orde!

— Is Primrose Hall bewoonbaar?

— Ik heb het met den ouden tuinman, die er nog altijd is, zoo goed mogelijk in orde gemaakt, Mylord! Het huis had lang leeg gestaan, vertelde de man mij — en nu ik het gezien heb, kan ik het mij ook eigenlijk wel begrijpen!

— Hozoo? Er is toch, hoop ik — geen ongedierte? vroeg de jongste van de beide heeren met een vies gezicht.

— Neen, mijnheer Brand — dat is het niet! antwoordde de chauffeur lachend. Alles is trouwens goed schoongemaakt. Maar Primrose Hall ligt nogal eenzaam, weet gij, tamelijk ver van den grooten weg tusschen Tavistock en Lydford —

— Dat is juist wat wij noodig hebben! hernam de heer, die het eerst gesproken had. En zijn er al veel gasten op Ponsonby Castle?

— Dat gaat vrijwel, Mylord — ik zou zeggen een dertigtal!

— En — de Indiër?

— Die wordt, geloof ik, juist vandaag verwacht!

— Het is goed — en rijd dan nu maar naar ons nieuw tehuis en volg den kortsten weg. Mijnheer Brand en ik zijn vrij hongerig en een vroege lunch zal ons welkom zijn!

— Daar is op gerekend, Mylord! zeide de reus glimlachend, terwijl hij het portier opende.

De beide vrienden stapten in de auto, die zich een oogenblik later in beweging stelde, Plymouth in haar volle breedte doorreed en vervolgens den fraaien, aan weerszijden met zware iepen beplanten weg opreed, die, bijna evenwijdig met de spoorlijn, over Tavistock naar Lydford en dan nog verder Noordwaarts voert.

Het was een verrukkelijke dag en de beide vrienden genoten van den rit.

Zij genoten er van als mannen, die niet al te dikwijls dergelijke toeren voor hun genoegen maken — — —

Na eenigen tijd begon de jongste der beide mannen, terwijl hij zijn groote, blauwe oogen met een droomerige uitdrukking over het heerlijke landschap van Devonshire liet weiden en

na de hand gedachtenloos een paar malen door zijn blonde krullen te hebben gestreken:

— Het is merkwaardig — ik heb in langen tijd niet zulk een rustig, behagelijk — ik zou bijna zeggen schuldeloos gevoel over mij gehad! Ik wilde dat het langen tijd zoo kon blijven, Raffles!

— Het duurt nu al bijna een week! zeide de aangesprokene schouderophalend. Ik moet zeggen dat je niet spoedig tevreden bent. Een week geleden begonnen wij met onzen kruistocht...

— Het was verrukkelijk! riep Brand vol geestdrift uit.

— Verrukkelijk — gedurende de paar eerste dagen en vervolgens een weinig vervelend! hernam Raffles bedaard.

— Het is een schande en voor mij zeer vernederend, dat je dat zegt, Edward! hernam Brand op verontwaardigden toon.

— Je gepikeerdheid is misplaatst, mijn waarde! zeide Raffles glimlachend. Je hebt het mogelijke — ja zelfs het onmogelijke gedaan, om mij den tijd te korten! Je hebt je zelfs niet ontzien, op je gitaar te spelen en er bij te zingen, hoewel je eigenlijk geen stem hebt en de zilte zeelucht je instrument nu en dan valsch deed klinken. Je hebt mij voorgelezen uit Shelley en als ik het mij goed herinner, ook uit Milton — —

— En jij hebt geslapen! viel Brand hem kwaad in de rede.

— Pardon — je opmerkingsgave schijnt je in den steek te hebben gelaten! Ik sliep niet — ik dacht na!

— Maar men denkt niet op zulk een tocht, met niets dan zee en lucht rondom zich, aan boord van een voortreffelijk vaartuig en als besluit van een reeks avonturen, die althans mij zeer vermoeid hebben!

— Dat klinkt fraai in theorie — maar de praktijk eischt dat ik steeds nadenk, ten allen tijde en overal! hernam Raffles rustig.

— En waar dacht je dan in 's hemelsnaam wel over?

— Over den aanstaanden, grooten slag!

— Een slag? Bedoel je daarmee dat er alweer een oorlog op komst is volgens jou?

— Neen — daarmee bedoel ik mijn eigen slag, waarvan het tooneel gelegen is in het hartje van Devonshire, aan de grens van het groote moeras van Dartmoor, en wel meer speciaal op Ponsonby Castle, het familiekasteel

van de barons van Ponsonby, graven van Dartmoor.

Charles Brand maakte een gebaar van wanhoop en hernam hoofdschuddend:

— Het is dus zoo — je bent onverbeterlijk! Hoe pijnlijk het ook moge klinken voor mijn eigenliefde — ik had dan toch nog maar liever gehad dat je onder mijn voorlezingen en mijn liederen sliep! Het is mij volkomen onbegrijpelijk hoe iemand, na zulk een reeks gevaarlijke avonturen — jij pleegt ze hoogstens opwindend te noemen — lust kan gevoelen om aanstonds weer aan iets anders te beginnen!

— Aanstonds? Wij zwerven reeds een week langs de Engelsche kust, zonder een hand uit te steken! Er daar er niet aan te denken valt om onmiddellijk dien bruinen prins, Ram Fateh, te bestelen, zoodra wij ons huisje betrokken hebben, kun je er gerust op rekenen, dat er nog eens minstens acht dagen bijkomen, die je met luieren kunt volmaken — een bezigheid waarvoor je groote voorkeur schijnt te gevoelen.

— Nu ben je onbillijk, Edward en dat weet je zelf ook heel goed! riep Brand uit, half lachend, half verontwaardigd. Ik ken de wijze waarop jij pleegt te luieren! Je zult het terrein van den strijd moeten verkennen, je zult kennis moeten aanknoopen met Ponsonby zelf, of met zijn vrouw, of met Cédéric, zijn oudsten zoon — en dat kun je toch geen luieren noemen!

— Evenmin kun je er echter den naam van zwaren arbeid aan geven, dunkt mij! hernam Raffles spottend. Je zult kunnen roeien, visschen, kaarten, uitstekend dineeren — en flirten, een ontspanning, die al evenmin arbeid is te noemen en waarin je het tot een groote hoogte hebt gebracht. Dat alles lijkt mij toch niet zeer inspannend!

— Edward, je bent onverdragelijk en ik wil er niet meer over spreken! Je weet dat ik dat alles op hoogen prijs zou stellen — als ik het voor mijn eigen vermaak kon doen! Maar te tennissen als inleiding voor een diefstal — te flirten als accompagnement van een inbraak — dat lijkt mij toch maar half aantrekkelijk. Het wordt dan noodzaak — en noodzaak kan nimmer uitspanning zijn!

— De nuance ontgaat mij! hernam Raffles kortaf. In mijn leven vind ik een vacantie van acht dagen, zoo nu en dan in het jaar, ruimschoots voldoende! Ik wil je er aan herinneren,

Brand, dat je door niets aan mij gebonden bent — dat wij geen contractueele verplichtingen jegens elkander hebben — en dat je mij kunt verlaten, wanneer je dit leven te vermoeiend, te weinig vermakelijk — te gevaarlijk gaat vinden.....

Brand draaide snel het hoofd om, en keek Raffles met groote, verschrikte oogen aan, die vochtig begonnen te glinsteren.

Zijn lippen trilden, toen hij op verwijtenden toon zeide:

— Als ik je niet goed kende, Raffles, zouden die woorden mij heel veel pijn doen! Ben ik werkelijk door niets anders aan je gebonden? Heb je mij jaren geleden niet het leven gered? Heb je me niet teruggetrokken van den rand van den afgrond? Ik ben steeds openhartig tegen je geweest — ik heb je altijd verklaard, hoe vurig ik zou wenschen, dat je op een andere wijze allerlei misstanden in de maatschappij zoudt kunnen herstellen dan die je tot dusverre hebt toegepast. Soms vraag ik me af, waartoe dit alles moet leiden — wat het einde er van zal zijn?

— Het einde laat mij onverschillig! antwoordde Raffles, bijna norsch. Ik heb alleen met het heden te doen — en zoolang mijn spieren en mijn hersens mij willen gehoorzamen — zoolang ik de kunst niet versta om goud te maken, of de wereld met een slag te vernieuwen, zoolang zal ik ook mijn methode blijven toepassen! Zij mag dan voor de wet onverdedigbaar zijn — zij is in haar uitwerking afdoende, dat is de hoofdzak! Wat doe ik anders dan een verstoord evenwicht herstellen zoo goed als ik kan? Aan den eenen kant is te veel — aan den anderen kant is te weinig — ik neem iets van het teveel, en ik breng het daar waar te weinig is! Wat valt er op mijn redeneering aan te merken?

— Niets anders dan dat zij algemeen veroordeeld wordt!

— Ook door de ongelukkigen, de verdrukten, de haveloozen, zij die lijden onder kou en gebrek, onder mishandeling en onrechtvaardigheid? Ga het hun eens vragen — vraag hun eens hoe zij denken over de werkwijze van John Raffles en breng mij dan het antwoord!

Beide vrienden zwegen een oogenblik, en toen hernam Raffles, het hoofd een weinig gebogen:

— En zelfs al keurden die ongelukkigen mijn handelwijze af — dan nog zou ik er mee doorgaan, om de verpletterende logische reden, dat

ik geen andere weet die evengoed is, of er zelfs maar in de verte mee kan worden vergeleken!

Weer volgden er vele minuten van zwijgen, en greep Charles Brand de hand van den man, aan wiens zijde hij vele jaren van zijn leven had doorgebracht, en sprak eenvoudig:

— Ik blijf bij je — tot aan het einde, hoe het ook moge uitvallen!

— Ik wist het wel! hernam Raffles zacht. Ik weet dat ik onder alle omstandigheden op je kan rekenen. En zeg me nu eens wat je van Devonshire denkt — je bent er niet al te dikwijls geweest naar ik geloof!

— Ik vind het landschap ongemeen bekoorlijk, met zijn lage heuvels, zijn welige akkers, afgewisseld met sappige weiden, zijn prachtige boomgaarden en zijn kronkelende stroomen!

— En het is een zeer vreemd land — want achter deze groenende weelde, die als een scherm het overige van het land voor ons afsluit, strekt zich een eindelooze vlakte uit, steenig en onherbergzaam, ternauwernood bewoond, slechts een schuilplaats biedend aan vossen en wilde konijnen, hier en daar onderbroken door verraderlijke, hoogst gevaarlijke moerassen, zooals men ze hier zeker niet zou verwachten! En de tegenstelling treft te meer, omdat de overgang zoo plotseling is! Hier prachtige, hoge boomen, een bij uitstek vruchtbare bodem, het prachtigste graan ter wereld — een natuur die voortdurend schijnt te lachen, en een halve mijl verder niets dan eentonige grijsheid, rotsblokken van grilligen vorm, zand of ten hoogste verdord, geel geworden gras, en dan het vreeselijke moeras, dat den dood brengt aan ieder, die er onverhoeds den voet in plaatst, en waarin slechts zeer enkele bewoners den weg weten te vinden.

— Waaraan valt die eigenaardige tegenstelling toe te schrijven?

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen —

maar wel is het zeker dat de vlakte en de moerassen zich reeds in denzelfden toestand moeten hebben bevonden, lang voor het begin van de Christelijke jaartelling. Men vindt er nog holwoningen, plaggenhutten, allerlei steenen wapens en gereedschappen, die duidelijk aantoonen dat die woestenij duizenden jaren geleden bewoond werd — en toen zal zij waarschijnlijk ook wel bewoonbaar zijn geweest, want ruimte was er toen nog in overvloed op onze aarde! Misschien hebben eenige rivieren plotseling hun loop gewijzigd, misschien heeft een vulkanische uitbarsting hier haar verwoestingen aangericht — en dat laatste is wel het waarschijnlijkste naar de geleerden ons mededeelen. Maar hier hebben wij al Tavistock!

Inderdaad, op eenigen afstand verhieven zich de slanke torens van de oude stad en tien minuten later reed de auto er door en verliet ze weder aan de andere zijde, om steeds haar tocht voort te zetten.

Rechts van den weg, op een paar mijlen afstands, liep de rivier en nog verder in het Oosten begon eensklaps de troostelooze vlakte met haar steenige heuvels, haar smalle voetpaden en haar schrale bevolking — nauwelijks tien koppen op de vierkante mijl — en op sommige gedeelten nog heel wat minder, zoodat men uren en uren ver kon loopen zonder een levende ziel tegen te komen.

Het was bijna kwart over eenen toen de auto eindelijk stilhield voor een klein landhuis, dat links van den weg was gelegen en dat inderdaad wel zeer afgelegen was — nergens waren burenen te bespeuren.

Maar toch — op een paar mijlen van het huis verwijderd, rezen een paar slanke torens omhoog en toen Raffles en Brand waren uitgestapt, wees de eerste op die torens en zeide op zachten toon:

— Ponsonby Castle! Het aanstaande terrein van onze werkzaamheden!

Hoofdstuk II.

De wandelrit.

Nog geen kwartier later zaten Raffles en Brand, na zich snel te hebben verkleed aan een lunch, die door Henderson in persoon was bereid en waaraan zij alle eer bewezen, want de zeetocht had hen hongrig gemaakt.

Toen zij aan het eenvoudige dessert begonnen, vroeg Brand:

— Heb je al eenige veldtochtplannen opge maakt?

— Dat kon ik niet, omdat mij daartoe de

noodige gegevens ontbraken! Ik las in de „Times” dat Ram Fateh, de Indische nabob, eenigen tijd als gast zou vertoeven op het kasteel der Ponsonby's, in Devonshire — ik nam het besluit om dien bruinen prins te ontdoen van een deel van zijn schatten, die hij overal mee schijnt te sleepen en dat is voorloopig alles! Het is natuurlijk volstrekt noodzakelijk, dat wij de inrichting van het kasteel leeren kennen en daarom leek het mij de aangewezen weg dit huisje voor de zomermaanden te huren, waarvan de eigenaar ons kent als de heeren Scott en Morton, twee onafscheidelijke vrienden, die hier wat komen uitrusten van hun jachtavonturen in Afrika! Wij zullen ons voordoen als welgestelde heeren — en in die hoedanigheid zal het ons niet moeilijk vallen, kennis te maken met dezen of gene van de gasten en op die wijze in het kasteel binnen te komen. Het is natuurlijk onvermijdelijk, dat wij worden ingelicht omtrent de gewoonten van dien bruinen Croesus. Woonde hij in zijn eigen huis, dan zou wellicht een eenvoudige inbraak voldoende zijn — maar thans staan de zaken heel wat anders en wij moeten voor alles weten, wat hij met zijn juweelen pleegt te doen.

— Is het zeker, dat hij die hierheen zal medenemen?

— Volkomen zeker! Hij neemt ze overal mee naar toe en draagt ze vaak. En ook wat hij niet draagt heeft hij steeds bij zich.

— Komt hij alleen?

— Hij is niet getrouwd, maar hij wordt, meen ik, vergezeld door een particulieren secretaris, een Indiër evenals hij, Tagora geheeten. In Indië heeft hij waarschijnlijk een vrij groot gevolg, maar hij reist, als men het zoo mag noemen, incognito en dat is voor ons ook wel zoo aangenaam!

— Heb je plannen voor vanmiddag?

— Natuurlijk! Het is een prachtige dag en wij zullen er gebruik van maken, om het slot eens te gaan opnemen — van de buitenzijde! O, je zult je volstrekt niet te beklagen hebben, mijn jongen! Wij hebben ten eerste onze auto, over een uurtje komen onze paarden, die ik gehuurd heb, Henderson heeft onze motorfietsen hier gebracht, je kunt zwemmen en hengelen in de kleine rivier, die op een halve mijl afstands van het huis loopt — en als je dat ook gaat vervelen, wat ik betwijfel, dan kun je je overgeven aan archeologische studiën op de vlakten van Dartmoor!

— Ik vind dat ik dat liever moest overlaten aan bevoegden! zeide Brand glimlachend. Het zal er ook wel heel vervelend zijn?

— Dat hangt geheel af van het standpunt, waarop men zich plaatst! Zeker, je zult er geen bioscopen vinden, geen electriche piano's en ook geen harddraverijen! Er wordt niet gefox-trott en evenmin getangood! Maar — het is er van een woeste pracht, als men ze maar weet te vinden! Vooral bij manenschijn kan het landschap van een sombere, indrukwekkende beko-ring zijn. De rotsen hebben er grillige vormen, die soms op slapende dieren, soms op reuzen gelijken, die over de vlakte komen aansnellen, de knoestige wilgen lijken op spoken, die in dichte gelederen aanrukken en soms laat zich de sombere kreet van den roerdomp in het moeras hooren, waar verraderlijke dwaallichtjes den argeloozen wandelaar in den dood kunnen lokken. Maar zooals ik zeg — men moet dit kunnen waardeeren, om er van te genieten. Misschien vinden wij wel den tijd om er eens heen te gaan — met onze motorfietsen kunnen wij het gemakkelijk binnen een kwartier bereiken.

— Ponsonby Castle schijnt er midden in te liggen?

— Dat is gezichtsbedrog! Het ligt juist op de grens van de vlakte. En nu zullen wij maar eens gaan zien of de paarden er al zijn — een rit zal ons goed doen na ons zeetochtje!

De beide vrienden stonden op, verlieten de eetkamer, die gelijkvloers was gelegen, staken de kleine vestibule van het landhuis over en liepen, na de voordeur te zijn uitgegaan, over een smal grintpad naar een soort van steenen loods, groot genoeg om er behalve de auto en de motorfietsen nog twee paarden te kunnen stallen.

De dieren bleken er reeds te zijn en zich ook al te hebben gewend, want zij knabbelden met graagte aan het versche hooi in de ruiven.

Henderson stond er bij toe te kijken en hij riep vroolijk uit, toen hij Raffles en Brand zag binnentreden:

— Zij voelen zich al geheel thuis, Mylord! Heb ik een goede keus gedaan?

Raffles liep eens om de beide paarden heen en bekeek ze met het oog van een kenner.

Voor huurpaarden zagen zij er lang niet kwaad uit.

Het waren allebei stevig gebouwde hunters,

hoog op de beenen, met een fraai gebogen nek, een breed kruis, een goed ontwikkelde borst en in staat om over de hoogste heggen te springen.

De een was een appelschimmel, de ander een vos, met een zijdeachtige huid, die glansde in de stralen van de zon, die door het kleine, vierkante venster naar binnendrongen.

Raffles streek de dieren eens over den slanken hals en zeide toen goedkeurend:

— Je hebt goed je best gedaan, Henderson — de dieren bevallen mij! Zadel ze maar, — we zullen ze dadelijk eens beproeven!

Henderson, van alle markten thuis, nu eens chauffeur, dan weer stuurman, kok zoowel als electricien, staljongen en keukenmeisje, zadelde de twee paarden in een oogenblik en nog voor Raffles en Brand zich hadden kunnen verkleeden en hun rijcostuum hadden kunnen aantrekken, bracht hij de beide paarden voor de deur van het kleine landhuis.

Raffles verscheen in de opening van de deur, de karwats onder den arm en bezig met het dichtknoopen van zijn handschoenen.

— Heb je den verrekijker al ontpakt, James? vroeg hij.

— Ja, Mylord! Wat moet ik er mee doen?

— Breng hem voorloopig maar naar den zolder. Ik wil hem op het dak opstellen, teneinde den omtrek te kunnen overzien. Dat kan in sommige gevallen zeer belangwekkend zijn!

Op dit oogenblik voegde Brand zich bij hen en de beide vrienden sprongen in den zadel.

— Waar zal de tocht heengaan? vroeg Brand.

— Wij moesten maar eens in de richting van het slot rijden. De weg er heen is zeer fraai en wij kunnen dan tevens het huis eens opnemen. Wij zijn in ieder geval voor het diner terug, Henderson — reken daar op! Is de tuinman je van nut?

— Hij is al erg oud, Mylord — maar hij doet zijn best!

— Gun den ouden man zooveel mogelijk rust! Als je noodzakelijk hulp behoeft, neem dan een keukenmeisje er bij, maar liever had ik dat wij alleen bleven. Wij zullen maar korten tijd hier zijn — ik denk niet veel langer dan hoogstens twee weken!

— Twee weken, Mylord! riep de reus verwonderd uit. Neem het mij niet kwalijk, maar ik dacht dat het voornemen van Mylord was hier minstens twee zomermaanden te blijven!

— Het voornemen is er wel, Henderson, hernam Raffles, met een schuinschen blik naar Brand, maar er konden zich wel eens gebeurtenissen voordoen, die mijn plannen in de war werpen!

En met deze woorden gaf hij zijn schimmel de sporen en reed langs het tuinpad door het hek den breeden landweg op.

Het was een heerlijke dag en, over de geheele omgeving hing dat eigenaardige zilverachtige waas, hetwelk de atmosfeer van Engeland kenmerkt en dat men nergens anders ter wereld schijnt te vinden.

Aan weerszijden was de landweg beplant met iepen en beuken en van de aangrenzende weilanden gescheiden door hooge, dichte heggen van hagedoorn.

Gedurende geruimen tijd reden de beide vrienden zwijgend voort, genietend van het oogenblik en juist daarom het stilzwijgen bewarend, want al te zeldzaam waren de oogenblikken, die hun, zooals nu, een oogenblik verpoozing schonken van het inspannende, jagende leven, hetwelk zij reeds zoovele jaren gewend waren te voeren.

Nu en dan reden zij een kleine boerderij voorbij, somtijds afgewisseld met een landhuis, maar over het algemeen was de streek ook hier, op de grens van de onvruchtbare, steenachtige vlakke schaars bewoond.

Het slot begon zich thans langzamerhand duidelijker af te teekenen tegen den donkerblauwen hemel.

Het lag op den top van een breeden, lagen heuvel en beheerschte als het ware den omtrek.

Van het oorspronkelijke bouwwerk bleek weinig meer over te zijn, want branden hadden het herhaaldelijk geteisterd en de twee slanke hoektorens waren het eenige overblijfsel van het eertijds zoo trotsche kasteel met zijn zware ringmuren, zijn ophaalbrug en zijn kanteelen.

De laatste maal was het kasteel bijna geheel nieuw opgetrokken in het jaar 1920 en daarvan droeg het dan ook duidelijk de kenmerken.

Het deed zich, nu de beide vrienden er slechts tien minuten gaans van verwijderd waren, voor als een tamelijk log, bijna zuiver vierkant gebouw, waarvan alleen de hoektorens uitsprongen. Het dak was met blauwe leien bedekt, de vensters waren klein, de gevel was versierd met hardsteen figuren en quirlandes.

Voor het huis strekte zich een breed terras uit, waartoe twee treden toegang gaven, even lang als het terras.

Een zeer groot grasveld, door den oprijweg doorsneden, strekte zich voor het kasteel uit, dat, voor zoover men van dezen kant kon zien, zoover het oog reikte door een hoog, ijzeren hek omgeven was.

Raffles en Brand hadden hunne paarden in den stap laten overgaan en reden nu langzaam voorbij het kasteel.

Door het hek konden zij duidelijk een aantal in het wit gekleede dames en heeren zien, die zich vermaakten met tennissen, terwijl anderen langzaam heen en weer liepen, die het misschien te warm vonden, om zich zoo te vermoeien.

En terwijl zij zoo langzaam, stapvoets voorbijgingen, werd hun aandacht getrokken door een slanken, nog tamelijk jongen man, met een diepbruine gelaatskleur en gitzwarte oogen, die langzaam een pad volgde, dat evenwijdig liep met het hek, op nauwelijks twintig passen van de beide ruiters.

Ofschoon hij bijna geheel op Westersche wijze gekleed was, viel er geen oogenblik aan te twifelen, of zij hadden hier te doen met Ram Fateh, den Indischen prins.

Niet alleen zijn hooghartige, trotsche houding wees daarop, maar ook de kunstig gevouwen hoofddoek van glanzende, witte zijde, die bij wijze van een tulband om zijn hoofd was gewonden en die aan de voorzijde werd bijgehouden door een zeer grooten, fonkelenden robijn.

— Hij is er dus! mompelde Raffles tusschen de tanden. En hij schijnt al kennis te hebben gemaakt ook.

Inderdaad, de Indiër was niet alleen.

Aan zijn zijde liep een jonge vrouw, zeer schoon, met het eigenaardig gekleurde, roodblonde haar, waarop de vrouwen in Italië langen tijd zoo verzot waren en welke kleur door Titiaan onsterfelijk is gemaakt.

Zonderling staken daarbij haar donkere, glanzende oogen af, schitterend in een gelaat van bijzondere regelmatigheid.

Ook deze jonge vrouw was in het wit gekleed, zij droeg korte rokken en losjes op den rug vastgebonden zwaaide het tennisracket heen en weer.

Zij was blootshoofds en de zon leek een aureool van goud rondom het schoone gelaat te spinnen.

Ram Fateh en „de schoone onbekende”, zooals Brand haar aanstonds noemde, met een klein tikje jalouzie in zijn stem, waren klaarblijkelijk in een druk gesprek met elkander verdiept en zij merkten de beide ruiters ternauwernood op.

Een oogenblik daarna waren zij achter een boschje rhododendrons verdwenen.

Raffles had den Indiër scherp opgenomen en elken trek van zijn gelaat bestudeerd.

Nu echter was zijn aandacht weer geheel en al aan het huis gewijd.

Hij nam het aantal verdiepingen, de toegangswegen, de deuren, de plaatsing der groote raamdeuren gelijkvloers — alles nauwkeurig in zich op en hij kon er zeker van zijn, dat hij, wanneer het noodig mocht wezen, over een week het geheele huis, zonder een enkele vergissing te maken, uit zijn hoofd zou kunnen nateekenen, wat de buitenzijde betreft, zonder het in dat tijdsverloop ooit te hebben teruggezien.

Het was gemakkelijk, aan alle zijden om het slot heen te rijden en dat deed Raffles dan ook.

Toen zij weer aan de voorzijde waren teruggekomen en nogmaals een blik door het hek konden werpen, zagen zij den Indiër thans dichtbij het tennisnet staan, omringd door een aantal lachende, vroolijke jonge meisjes.

— Hij schijnt erg gefêteerd te worden! merkte Brand op.

— Ik hoor een zekeren klank van spijt in je stem, Brand! Of vergis ik mij daarin?

— Ik ontken niet, dat een partijtje tennis met die frissche, aardige meisjes — — —

— Misschien komt het daar nog wel toe, ofschoon wij thans, eigenlijk gezegd, ernstiger zaken aan het hoofd hebben! hernam Raffles. Het is echter best mogelijk, dat ik het zelf noodzakelijk acht, op de een of andere wijze in dit gezelschap binnen te dringen — sterker nog — het is waarschijnlijk! Ik zie niet goed in hoe ik mijn slag zou kunnen slaan, zonder nauwkeurig op de hoogte te zijn van de wijze waarop onze bruine broeder zijn kostbaarheden pleegt te bewaren! En terwijl ik die wijze tot onderwerp van mijn studie maak — kun jij een of meer van die bevallige meisjes tot onderwerp van de jouwe uitkiezen! Het is waar, Brand — soms maak ik er mij wel eens een verwijt van, dat ik zelfzuchtig ben en je al te zeer afhoud van de bezigheden, die iemand van jou leeftijd eigen zijn! Ik heb er eigenlijk nooit eens standvastig over na-

gedacht, dat het tijd voor je wordt om in het huwelijk te treden!

Brand maakte een haastig gebaar van afweer en zeide lachend:

— Daaraan denk ik voorloopig ook niet! En wanneer ik er wel aan ga denken — dan moet mijn vrouw er eene zijn, die in alles met jou zienswijze meegaat — in alles en volkomen consequent! Je begrijpt me!

— Ik begrijp je volkomen! Maar — het zal je zeer moeilijk vallen zulk een vrouw te vinden!

— O, wat dat betreft — ik weet er wel drie en misschien vier, die volkomen op de hoogte zijn van je levenswijze — en die zelfs goedkeuren! Daar is Sonja Bastidez, daar is — —

— Jawel, spaar me de namen! viel Raffles hem in de rede.

— Zoals je wilt! Maar je kunt me dan toch niet beletten om te zeggen, dat die vrouwen allen hun leven aan jou te danken hebben — en in twee gevallen hun eer daarenboven! Maar het zou dwaasheid van mij zijn, te trachten, een van die vrouwen voor mij te winnen, want zij hebben hun hart al verpand — en jij weet beter dan wie ook, aan wien!

— Zij zijn dwaas! zeide Raffles zachtjes en hoofdschuddend. Zij blijven er bij, ieder afzonderlijk schatten van mij te willen bewaken — die volstrekt geen bewaking behoeven! Zij blijven er koppig op staan, mij op die wijze te dienen, en aldus een deel terug te betalen van wat zij hun schuld aan mij noemen! Herhaaldelijk heb ik die vrouwen trachten te bewegen, zich toch weer in de maatschappij te begeven — zij weigeren!

Brand haalde de schouders op en zeide:

— Het is haar ruimschoots voldoende, als je haar nu en dan komt bezoeken in hun afzondering! Dat mooie Armeensche meisje, Sonja, was 17 of 18 jaar, toen je haar uit de handen der Turken redde. Dat is ruim vijf jaren geleden — al dien tijd heeft zij vertoefd op een eiland ten Zuiden van IJsland, slechts in gezelschap van twee trouwe dienstmaagden. Zij heeft er ontberingen leeren kennen, al hebben wij een houten huis voor haar gebouwd en het weelderig ingericht — en toch wil zij die plek niet verlaten. Haar liefde voor jou is zoo sterk, dat — —

— Genoeg hierover! viel Raffles hem bijna ruw in de rede. Ik wil er niet meer over hooren! Ik heb Sonja herhaaldelijk aangeboden haar naar de beschaafde wereld terug te brengen — zij blijft weigeren — en ik kan haar onmogelijk de gelofte doen die zij van mij eischt, als voorwaarde om dat eiland te verlaten en zich naar haar land terug te begeven — of naar het mijne!

— Zij vraagt toch alleen maar om wederliefde! zeide Brand zachtjes.

— Alleen maar? Niets anders? hernam Raffles schamper. Dat wil zeggen — zij vraagt om mijn geheele bestaan! Zij zou mij willen afrukken van mijn taak! En dat kan ik niet toelaten — nooit! En praat hier nu niet meer over. Het doet mij pijn.

Geruimen tijd reden de twee vrienden zwijgend voort, totdat zij de grens hadden bereikt van de steenachtige vlakke, die zich thans, zoover het oog reikte, voor hun bliken uitstrekke en zelfs op dezen heerlijken, zonnigen dag een somberen indruk maakte.

Een doosje **Dubec-Sigaretten**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk III.

Een vreemde ontdekking.

Zij reden eenigen tijd langs den zoom van de vlakke en stegen toen af, gehoor gevend aan een plotselinge ingeving, zooals zij die zoo menigmaal juist tegelijkertijd kregen, bonden hun paarden aan een boom en strekten zich op het

malsche gras uit, om zwijgend hun sigaretten te rooken.

Een heerlijke, weldoende kalmte ging hier van de omgeving uit.

Rechts, thans alleen zichtbaar door de open

ningen van het struikgewas, strekte zich de dorre vlakke uit, maar links golfde het heuvelachtig, vruchtbaar terrein van Devonshire.

Rustig graasden hier en daar bonte koelen en het was hier zoo stil, dat men zelfs op verren afstand het eigenaardige ruischende geluid kon hooren, dat hun tongen bij het afscheren van het gras maakten.

Raffles was in diepe gedachten verzonken naar het scheen en Brand begreep dat hij thans slechts dacht aan de tenuitvoerlegging van zijn stoutmoedig plan.

Stoutmoedig inderdaad, want het was bekend dat Ram Fateh zeer snel naar de revolver of den dolk greep en reeds twee malen een man overhoop had geschoten, die het op zijn schatten had voorzien.

Hij sprak daarom geen woord en bijna anderhalf uur bleven de beide vrienden daar in het hooge gras liggen.

Charles stond juist op het punt, zonder meer in slaap te vallen, toen Raffles lenig weer opsprong en zeide:

— Nu maar huiswaarts gekeerd — het is tijd voor het diner!

Zij stegen weer op en reden langs een omweg weder naar den breeden landweg, die naar hun woning voerde.

Zij waren daar nog nauwelijks vijf minuten rijdens van verwijderd en reden stapvoets, toen zij achter zich het geluid hoorden van paardenhoeven, die in draf naderden.

Zij hadden juist een bocht van den weg bereikt en behoefden dus slechts even het hoofd om te wenden, om de naderende ruiters te herkennen.

Zij waren omstreeks vijftig meters verwijderd, maar toch zagen zij onmiddellijk wie het waren — Ram Fateh en de mooie vrouw in wier gezelschap zij hem eenige uren te voren hadden zien wandelen.

Zij reden in draf en hunne paarden gingen dicht naast elkander.

Maar nog terwijl de beide vrienden keken, gebeurde er iets onverwachts.

Het jonge, vurige rijdier van de vrouw scheen plotseling ergens van te schrikken — misschien wel van een tros sneeuw Witte, groote bloemen, die een weinig uit een heg naar voren staken.

Hoe het zij — het dier verhief zich eensklaps rechtstandig op de achterbeenen en het had

weinig gescheeld of de vrouw was van den rug van het dier gegleden.

De Indiër deed een bliksemsnellen greep naar den teugel, maar hij miste.

Wellicht schuw geworden door dien onverwachten uitval, nam het paard van de jonge vrouw het bit tusschen de tanden en ging er spoorlags vandoor.

De amazone verloor den stijgbeugel en tot overmaat van ramp waren haar ook de teugels ontgleden, die nu over den grond sleepten en ieder oogenblik verward konden raken in de ranke beenen van het hollende dier.

Raffles bezon zich geen oogenblik, maar gaf zijn paard de sporen en juist toen het hollende rijdier van de jonge vrouw hem zou voorbij-schieten, greep hij het bij den teugel.

Maar door den plotselingen schok van het stilstaan, viel de jonge vrouw van het paard, raakte met haar schouder een mijlpaaltje terzijde van den weg en bleef roerloos liggen.

In een oogwenk was Raffles afgestegen, terwijl Brand de beide paarden vastgreep.

Hij knielde neder naast de vrouw, die de oogen had gesloten en richtte haar voorzichtig op.

Zij kreunde zachtjes.

Snel begon Raffles, die voor een breuk vreesde, de wit satijnen blouse van de amazone los te knopen.

Op dat oogenblik kwam de Indiër verschrikt aanrijden en sprong van zijn paard.

— Heeft zij zich ernstig bezeerd? vroeg hij, in uitstekend Engelsch, zonder eenig accent.

— Dat moet ik wel vreezen, Hoogheid! antwoordde Raffles. Zij is met den schouder tegen dien mijlpaal gevallen. Ik wil het even zien —

— Zijt gij geneesheer? vroeg de Indiër, en in zijn toon hoorde Raffles zijn jalouzie.

Hij haalde slechts even de schouders op en antwoordde kortaf:

— Ik ben dokter — en al was ik het niet — er moet volstrekt een onderzoek worden ingesteld en daarbij moeten wij den welstand voorloopig maar buiten spel laten!

En hij ging voort met het losknopen van de blouse, schoof deze een weinig omlaag, zoodat de prachtige, marmierblanke schouders ontbloot werden en betastte overal met de vaardige vingers van den geneesheer, bovenarm en hals.

— Er is gelukkig volstrekt niets gebroken —

alleen een bloedende schaafwond kan ik vinden!
Maar — voor den duivel — —

Hij had zich plotseling wat dieper over den blanken hals van de jonge vrouw gebogen en Brand zag eensklaps een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat verschijnen.

Hij voltooide echter den zin niet, maar knoopte de blouse haastig weder dicht, richtte zich over-eind en riep:

— Met uw goedvinden, Hoogheid, zullen wij deze jonge dame even naar ons huis brengen — gij kunt het daarginds zien liggen — het is op nauwelijks 100 passen hier vandaan!

— Ik ben u zeer erkentelijk, mijnheer — gelooft gij dat het noodig is?

— Ongetwijfeld! Zij is zeer verschrikt en daarenboven moet de wonde wat gereinigd en verbonden worden. Zij kan dan echter, dat be- loof ik u, over een half uur weder met u terug- keeren!

— Woont gij daarginds?

— Zoo is het!

— Hoe is uw naam?

— Ik ben Scott — en dit is mijn vriend Morton.

— Kent ge mij?

— Ik geloof, dat ik de eer heb met Zijne Hoogheid Ram Fateh te spreken! Zoudt ge mij den naam van deze jonge dame willen noemen?

— Gij hebt het volste recht om dien te ken- nen — want misschien heeft zij aan u haar be- houd wel te danken! Zij heet Ingrid Fowler — zij is, evenals ik, een der gasten op Ponsonby Castle!

Reeds had Raffles de jonge vrouw opgetild, en toen hij naar den Indiër keek, zag hij in diens zwarte oogen dezelfde jaloursche flikkering die hij er zoeven reeds in had meenen te be- speuren.

Hij stoorde er zich echter weinig aan, maar droeg de jonge vrouw zonder de minste inspan- ning naar het huis, terwijl Brand en Zijne Hoog- heid in eigen persoon met de vier paarden achterna kwamen.

Vlak bij de deur gekomen sloeg Ingrid Fowler de oogen op, en zij scheen dadelijk tot het be- wustzijn van haar toestand te komen.

Zij keek Raffles met een verschrikten blik aan, en vroeg zacht:

— Ben ik zwaar gewond, mijnheer?

— Slechts licht, gelukkig, Madame! antwoordde Raffles. Denkt gij te kunnen loopen?

— Ik wil het gaarne probeeren! Hebt gij mij onderzocht?

En tot groote verbazing van Brand, die het hoorde, loog Raffles:

— Dat was volstrekt niet noodig, Madame! Ik denk dat uw schouder wat geschaafd is, te oordeelen naar die vuile plek op uw blouse! Gij kunt in mijn huis wat kalmeeren, wij zullen de wonde wat uitwasschen — —

— Dat is volstrekt niet noodig! antwoordde de jonge vrouw haastig. Dat mag ik niet van u verlangen — ik zal het zelf wel doen! Een weinig verbandwatten — wat linnen — en dan ben ik reeds geholpen! Gij zijt het immers die mijn paard heeft gegrepen?

— Dat deed ik, Madame — en het spijt mij dat ik het zoo onhandig heb gedaan dat uw paard u afwierp!

— Spreek daar niet van! Gij hebt mij het leven gered! hernam Ingrid Fowler.

Zij liep nu, steunend op den arm van Raffles en keek hem vorschend aan met haar groote oogen.

En Raffles moest erkennen — het waren prachtige, zeldzame oogen met hun donkeren glans, en een gloed er in als van goud of van barnsteen.

Hij keek even achter zich, en een flauwe glimlach gleed over zijn gelaat, toen hij zag hoe de Indiër zich op de lippen beet, en hoe zijn wenkbrauwen gefronst waren.

— Verliefd — en dat in zeer gevaarlijke mate! bromde hij voor zich heen. Mijnheer de Indiër — neem je wel in acht — er dreigen je allerlei gevaren!

Henderson was reeds komen toesnellen om de deur te openen, want hij had de zonderlinge groep reeds door het venster zien naderen, en nu werd de jonge vrouw naar de kleine eet- kamer geleid, waarop Henderson, na een kort bevel van Raffles, met een kom helder water, pluksel, een klein bliken verbandkistje en een handdoek kwam aandrigen.

De jonge vrouw werd alleen gelaten, en Raffles hoorde, nog altijd met dienzelfden eigenaardigen glimlach om de lippen, hoe zij de deur op slot draaide.

Hij voerde den Indiër naar zijn kleine werk-

kamer, waar Brand zich bij hen voegde, maar het gesprek was tamelijk gedwongen.

Zijne Hoogheid was blijkbaar zeer gesteld op etikette — en al had deze Engelschman de vrouw gered, voor wie hij meer dan gewone belangstelling koesterde — hij was niet aan hem voorgesteld!

Wat Raffles betreft — Brand merkte duidelijk genoeg op, dat zijn gedachten elders waren, al zag hij de doordringende, grijze oogen van zijn vriend bliksemsnel gaan naar de flonkerende diamanten, die Zijne Hoogheid als manchetknoopen dienden, en den bloedrooden robijn, die in zijn dasspeld fonkelde.

Er was nog geen kwartier verlopen of Brand, die al eens op de deur van de eetkamer was gaan kloppen, kwam terug met de mededeeling dat Ingrid Fowler zich volkomen hersteld gevoelde en haren redder niet langer tot last wilde zijn.

De paarden werden weder voorgebracht en Zijne Hoogheid hielp de jonge vrouw eigenhandig in het zadel.

— Een moedige vrouw! zeide Brand op zachten toon tot Raffles, terwijl zij samen toezagen.

— Dat is zij ongetwijfeld! bevestigde Raffles. Niet iedere vrouw zou den moed hebben, weer op den rug van hetzelfde paard te stijgen, dat een half uur geleden met haar op hol sloeg!

Ingrid Fowler en Rām Fateh waren nu weer opgestegen, en de jonge vrouw zeide met haar diepe, welluidende stem:

— Ik zeg u nogmaals dank, mijnheer Scott, en ik behoef u niet te zeggen, dat ge mij een groot genoegen zult doen, wanneer gij mij met uw vriend op het kasteel wilt komen bezoeken — nietwaar Uwe Hoogheid?

— Ongetwijfeld! antwoordde Zijne Hoogheid.

Het klonk zeer koeltjes, maar Raffles glimlachte en bromde zachtjes voor zich heen:

— Zij brengt mij juist waar ik wezen wilde!

Hij boog hoffelijk en gaf ten antwoord:

— Ik zal niet nalaten, madame, van uw vriendelijke uitnoodiging gebruik te maken! En nu wilt ge zeker wel naar mijn raad luisteren en uw paard volstrekt niet met uw karwats aanraken — noch het sporen! Het dier is jong,

vurig en nog wat zenuwachtig door hetgeen er zooeven gebeurd is!

— Ik zal wel voorzichtig zijn — dat beloof ik u! antwoordde zij vroolijk.

Zij knikte Raffles vriendelijk toe, Zijne Hoogheid tikte nonchalant even aan de pet, waartegen hij zijn tulband verruild had en beiden reden weg.

Raffles keek het tweetal een oogenblik met schitterende oogen na en vroeg toen op zachten toon aan Brand, op wiens jong gelaat onverholen bewondering te lezen was:

— Wat denk je van haar?

— Een buitengewoon schoone vrouw, zonder den minsten twijfel!

— Nietwaar? Heb je op haar accent gelet?

— Zij spreekt het Engelsch ongetwijfeld met een eigenaardigen, wat heeschen keelklank — maar het klinkt lang niet kwaad!

— Ja — het is een Spaansche keelklank!

— Wat vertel je nu? Spaansch? Fowler is toch geen Spaansche naam?

— O, dat kan wel de naam van haar man zijn geweest! Zij ziet er eigenlijk niet uit als een jong meisje! antwoordde Raffles schouderophalend.

Er was iets in den klank van Raffles' stem dat Brand verbaasd naar hem deed kijken.

Toen scheen hem eensklaps iets in te vallen.

— Dat is waar ook! riep hij uit. Wat deed je zooeven vreemd! Waarom jokte je, toen zij je vroeg, of je haar onderzocht hadt? Was je bang, haar schaamtegevoel te kwetsen?

— Niet in het minst! antwoordde Raffles rustig. Het was mijn plicht om haar te onderzoeken! Ik loog — omdat — —

— Welnu? drong Brand nieuwsgierig aan.

— Omdat ik haar niet wilde laten weten, dat ik op haar linkerschouder een brandmerk had gevonden!

— Wat zeg je daar? riep Brand in de hoogste verbazing uit. Een brandmerk?

— Ja — het merk hetwelk de Mexikaansche Regeering in sommige gevallen nog altijd inbrandt op de schouders der misdadigers!

Hoofdstuk IV.

In de vesting.

Brand keek Raffles een oogenblik sprakeloos aan en barstte toen uit:

— Houdt je mij voor den gek?

— Ik denk er niet aan!

— Maar je moet je vergissen!

— Ik vergis mij niet! Ik ken dat brandmerk zeer goed — het is overgebracht uit Frankrijk en het wordt gevormd door een dubbele lelie — de lelie van het wapen der Bourbons! Het brandmerk was zeer duidelijk zichtbaar en stak met zijn koffiebruine kleur scherp af tegen de blanke huid. Zij is veroordeeld om zich nooit al te diep te decolleteeren, daar anders het merkteken zichtbaar zou worden — en ik denk dat zij dat het allerergste van de geheele zaak vindt!

— Maar — hoe zou zulk een schoone vrouw in 's hemelsnaam aan zulk een brandmerk komen?

— Haar schoonheid doet er heel weinig toe — of liever — die maakt het nog des te begrijpelijker! Misdadigsters van eenige beteekenis zijn altijd mooi geweest, de eeuwen door!

— Het lijkt mij volkomen onbegrijpelijk! Wat zou zij wel op haar kerfstok kunnen hebben?

— Ongetwijfeld iets zeer ernstigs — in Mexico wordt het brandmerk alleen toegepast op lieden, die naar het bagno gezonden worden!

— En daar zou zij geweest zijn? Geloove dat wie wil! riep Brand op verontwaardigden toon.

— Ik zeg niet, dat zij er geweest is! hernam Raffles kalm. Zij kan zeer goed ontsnapt zijn — vrouwen van haar schoonheid hebben daarbij meestal niet al te veel moeite!

— Het is me nog altijd volkomen raadselachtig! hernam Brand hoofdschuddend. Hoe komt zij dan als gast op het kasteel verzeild?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan! Voor het overige vind ik het niet eens zeer vreemd. Ik ben ook menigmaal als gast op een kasteel geweest — en zelfs meermalen in een koninklijk paleis! Natuurlijk heeft zij haar naam veranderd. En ik denk nu ook wel, dat de kleur van haar haar niet natuurlijk is — en dat dit oorspronkelijk zwart zal zijn geweest!

— Zij zou dus volgens jou een Mexicaansche zijn?

— Of een Spaansche!

— Heb je gemerkt dat die Indiër doodelijk op haar is?

— Naar het schijnt! En ik vermoed, Brand, dat hier iets gebrouwen wordt! Ik kan mij natuurlijk zeer goed vergissen, maar — het doet mij genoegen, dat die vrouw mij heeft uitgenoodigd om haar op het kasteel te bezoeken!

— Dus je denkt gehoor te geven aan die invitatie, niettegenstaande je weet of vermoedt....

— Wat zij is of doet is mij volkomen onverschillig — zoolang ze mijn plannen niet dwarsboomt! antwoordde Raffles schouderophalend. Zij helpt mij, natuurlijk volkomen onbewust, door mij te introduceeren — en van die onverhoopte kans maak ik gaarne gebruik! Wij zullen geen tijd verloren laten gaan, maar reeds morgen een bezoek op het slot brengen.

— Wat denk je van Ram Fateh?

— Een buitengewoon trotsch personage, jaloeersch als een Othello, hoewel wat minder zwart en die de invitatie van de jonge dame volstrekt niet op hoogen prijs scheen te stellen! Hij scheen het mij half kwalijk te nemen, dat ik haar paard had tegen gehouden! Nu, ik hoop van harte, dat hij mij binnen enkele dagen nog heel wat meer zal hebben kwalijk te nemen!

— Ik zou me wat in acht nemen als ik jou was! hernam Brand na eenige oogenblikken; met de Indiërs valt niet te gekscheren en als eenmaal hun hartstocht is opgewekt, dan wee den gene, die hun plannen zou durven dwarsboomen!

— Hij behoeft in mij volstrekt geen medeminnaar te zien! hernam Raffles glimlachend. Vrouwen met brandmerken op den schouder zijn nooit in mijn smaak gevallen — al zou ik niet gaarne iets willen afdingen op de uiterlijke schoonheid van de dame, die zich Ingrid Fowler laat noemen, maar die waarschijnlijk eerder zal luisteren naar den zoet vloeienden naam van Inez of Carmen!

— Maar kun je begrijpen, hoe die vrouw in die kringen is binnengedrongen?

— Voor een vrouw die werkelijk schoon is, levert dat al heel weinig moeilijkheden op! gaf Raffles ten antwoord. Zij zal wel op de een of andere handige wijze kennis hebben gemaakt

met een rijk en gezien lid van de Society, of van de hogere kringen en die heeft haar toen natuurlijk verder geïntroduceerd. Een paar nage- maakte aanbevelingsbrieven doen de rest wel!

— Maar wat kan haar doel zijn?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen! Maar waarschijnlijk zal dat doel het daglicht niet kunnen velen! Haar geval staat trouwens volstrekt niet afzonderlijk! Bijna iedereen dag brengen de bladen ons berichten aangaande sluwe avonturiersters, die zich hertogin of gravin laten noemen en die vroeger winkelmeisjes of modistes zijn geweest — waarmede ik niets ten nadeele van die laatste categorie wil zeggen! Verreweg de meeste vrouwen hebben een verbazend sterk aanpassingsvermogen en ik zou je bij honderden de voorbeelden kunnen opnoemen van dames uit de groote wereld — die er zelfs een groote rol in spelen en die toch afkomstig zijn uit de laagste standen der maatschappij! Lees er trouwens „Pygmalion” van Shaw maar eens op na.

— Zouden wij niet liever de politie dadelijk waarschuwen?

— Ik denk er niet aan! antwoordde Raffles op levendigen toon. Waartoe? Voor zoover ik weet heeft zij tot dusverre niets anders verricht, dan van haar paard te vallen!

— Maar ze heeft stellig iets misdadigs in den zin!

— Best mogelijk — maar dat is moeilijk te bewijzen!

— Zij is stellig ontsnapt uit een of andere gevangenis van haar vaderland!

— Ik zou het niet gaarne ontkennen! Maar je ziet mij toch zeker niet aan voor een verklikker? Zij heeft ons tot dusverre nog geen stroobreed in den weg gelegd — en het valt mij dan ook niet in, tegen haar op te treden, alvorens zij gevaarlijk voor mijn eigen plannen zou worden.

Brand stond een oogenblik in gedachten en hernam toen peinzend:

— Het wil er nog altijd niet bij mij in, dat die mooie vrouw een misdadigster zou zijn! En nog al een zware! Kan dat teeken op haar schouder geen — —

— Bedoel je een moedervlekje? vroeg Raffles spottend.

— Dat wilde ik niet zeggen. Maar het zou wel een van die versieringen kunnen zijn, welke de dames tegenwoordig hier en daar op de blanke huid laten aanbrengen, om er den luister

nog van te verhoogen, door de tegenstelling, zooals de dames aan het hof van den Zonnekoning zich moesjes op de wangen plakten.

— Daarvan kan hier natuurlijk geen sprake zijn! hernam Raffles een weinig ongeduldig. Welke waarde heeft een schoonheidsmiddel dat door een japon bedekt wordt? Waarom vroeg zij dan zoo angstig, of ik haar onderzocht had? Waarom zou die versiering dan juist gelijken op het brandmerk van de Mexikaansche Regeering? Neen, Brand — die vrouw is gestraft voor een ernstig misdrijf en draagt daar haar geheele leven het kenmerk van! Slechts een zeer bekwaam geneesheer zou door middel van een niet geheel ongevaarlijke operatie, door een zogenoemde transplantatie van een stukje huid het brandmerk kunnen doen verdwijnen! Misschien zou zij daartoe al zijn overgegaan, als zij maar niet bevreesd was, dat de geneesheer, dien zij in den arm nam, meer van de rechtspleging in haar land afwist dan haar lief kon zijn!

— Wat doen wij nu?

— Morgen dringen wij de vesting binnen.

— En vandaag?

— Nu alles zoo goed gaat, heb ik een plannetje dat je goedkeuring zal wegdragen — een programma, dat ongetwijfeld in je smaak valt — visschen, roeien op de rivier — en een frisch bad! Vanavond eenige uren van rust in den tuin van ons huisje, met een boek en een pijp — en vroeg naar bed!

Het overige van den dag werd dan ook volmaakt naar dit programma afgewikkeld en den volgenden dag waren de beide vrienden al vroeg weder op de been, om in den omtrek een wandelrit te maken, die thans zonder eenig incident afliep.

Wel kwamen zij eenige gasten van het kasteel tegen, die hen nieuwsgierig aankeken, waaruit Brand niet geheel ten onrechte afleidde, dat Ingrid Fowler reeds een omstandig verhaal van het gebeurde had gedaan en van hen beiden een beschrijving had gegeven.

Zij lunchten vroeg, verwisselden het rijcostuum tegen een visite-toilet, zooals de strenge Engelsche etikette dat eischt en begaven zich toen te voet naar Ponsonby Castle, dat zij een half uur later ongeveer bereikten.

Zij konden ongehinderd het hek binnengaan, dat open stond en Raffles belde aan de breede, monumentale voordeur.

Deze werd hem geopend door een deftigen bediende, waarschijnlijk den butler in hoogst eigen persoon, want hij was geheel in het zwart gekleed, aan wien hij zijn wensch te kennen gaf, Miss Ingrid Fowler te bezoeken.

Ook de bediende scheen al op de hoogte te zijn van het voorgevallene, want hij haastte zich, Raffles en Brand naar een paar gemakkelijke stoelen midden in de reusachtige, met harnassen, beelden en schilderijen versierde vestibule te geleiden, om zich vervolgens haastig te verwijderen.

Er was nog geen minuut verlopen, of Ingrid kwam haastig de vestibule binnen en Brand moest erkennen, dat zij er allerbekoorlijkst uitzag in haar wit tennistoilet, het weelderige haar eenvoudig gekapt en in een grooten wrong in den nek liggend.

Zij scheen zeer verheugd te zijn, Raffles weer te zien, kwam met uitgestoken hand op hem toe en zeide:

— Gij zijt een man van uw woord, mijnheer Scott! En ook gij zijt welkom, mijnheer Morton! Ga spoedig met mij mede — opdat ik u voorstel aan mijn vriendelijken gastheer, baron Ponsonby. En als dat geschied is — dan zou ik u gaarne eens onder vier oogen willen spreken mijnheer Scott! Gij zijt immers — geneesheer?

— Ik mag althans praktizeeren, madame! Reeds tien jaren geleden verwierf ik mijn graad en als ik wilde zou ik het recht hebben de letters Dr. voor mijn naam te voegen.

— Zijt gij — chirurgijn?

— Ook dat, madame! antwoordde Raffles onverstoortbaar. Ik hoop toch niet dat er hier op het kasteel van mijn diensten gebruik zal moeten worden gemaakt?

— Misschien toch wel! antwoordde de jonge vrouw op gedempten toon. Het is — — maar ik kan het hier niet zeggen — ik wilde u gaarne alleen spreken over de zaak! Zeg mij eens — hebt gij veel gereisd?

Raffles begreep volkomen waar Ingrid op toestuurde, maar daar de vraag wel wat ongewoon klonk, was hij wel verplicht een verbaasd gezicht te zetten, zooals de omstandigheden het vereischten.

Toen zeide hij hoofdschuddend en tot niet geringe verwondering van Brand, die er vlak bij stond:

— Daartoe heb ik nog maar zeer weinig gelegenheid gehad, madame! Ik ben tenminste nog

niet buiten Europa geweest! Later echter hoop ik mijn schade in te halen.

— Ik vroeg het maar — omdat — nu ja, ik ben een babbelkous! Gij begrijpt wel dat ik belang in u ben gaan stellen — nu ge mij het leven gered hebt!

— Gij overdrijft het, madame! Integendeel — als ik minder onhandig was geweest, dan zoudt gij volstrekt niet gevallen zijn!

— Wij zullen er niet meer over twisten! hernam Ingrid lachend. En ga nu mee — ik wil u voorstellen aan baron Ponsonby en zijn zoon Cederic!

Het drietal verliet het huis en op het terras troffen zij baron Gerald Ponsonby aan, in gezelschap van zijn eenigen zoon Cederic, die naderhand titel, fortuin en landgoed zou erven.

Er was een onmiskenbare gelijkenis tusschen vader en zoon.

Beiden waren groot, stevig gebouwd, met een langen, kaarsrechten neus, een hoog voorhoofd en doordringende, donkerbruine oogen.

Het scheen Raffles toe, alsof zij in een tamelijk opgewonden gesprek met elkander waren en hij meende zeer duidelijk de volgende woorden uit den mond van den ouden Ponsonby te hooren:

— Kort en goed — je hebt Mabel zoo goed als je woord gegeven — en daaraan behoort je je als man van eer te houden — — —

Op dat oogenblik naderde Ingrid Fowler met haar beide vrienden en toen Raffles haar aankeek, bemerkte hij, dat zij een tikje bleeker was geworden en hij vroeg zich nieuwsgierig af, of ook zij die woorden gehoord had en of die wellicht die plotselinge verandering van gelaatskleur hadden teweeggebracht, ofschoon hij zich nog volstrekt niet kon voorstellen wat de bedoeling van die weinige woorden was geweest.

Gerald Ponsonby had het drietal het eerst gezien, streek over zijn zware snor, een echte kolonelssnor, met neerhangende punten, dik en ruig en zeide op zachten toon een paar woorden tot zijn zoon, die blijkbaar als een soort waarschuwing bedoeld waren.

Want de ongeduldige, eenigszins koppige uitdrukking veraween van het gelaat van Cederic en hij was dadelijk een en al hoffelijkheid jegens de beide gasten.

— Baron — sta mij toe, dat ik u mijnheer Scott en zijn vriend Morton voorstel, van wie ik u reeds verhaald heb! Ik zou er zeker niet

goed zijn afgekomen, als mijnheer Scott niet tijds den teugel van mijn paard had gegrepen. Het dier zou vroeg of laat met de voorbenen in den teugel verward zijn geraakt — ik zou uit den zadel zijn geworpen — — en —

Raffles had bijzonder goede oogen, die zeer snel van allerlei opmerkten en hij zag dan ook hoe bij die woorden het gelaat van Cederic Ponsonby van angst vertrok en zeer bleek werd.

Een tipje van de kleine intrige, die zich op het kasteel afspeelde, werd reeds voor hem opgelicht!

Baron Ponsonby had Raffles de hand reeds toegestoken en zeide:

— Het verheugt mij, mijnheer, kennis te mogen maken met den man, die een van mijn gasten uit een zeer onaangename positie heeft bevrijd. Gij zijt welkom.

De woorden waren zeker hoffelijk genoeg, maar de toon was koel en afgemeten, dat kon een man als Raffles onmogelijk ontgaan.

En evenmin ontging hem de ongeduldige blik, dien de baron onder het spreken wierp op zijn zoon, die zich met Ingrid een weinig verwijderd had en nu op zachten toon met haar sprak.

En hij zag nog meer — hij ontwaarde den hartstochtelijken gloed in de bruine oogen van Cederic Ponsonby, toen hij met de jonge vrouw sprak.

Hij begon langzamerhand te begrijpen — —

Als hij wilde, wist Raffles zich zeer beminlijk voor te doen en hij vond dan ook eenige woorden, die de stuursche uitdrukking verdreven van het gelaat van den ouden edelman.

Raffles, nu en dan door Brand gesecondeerd, deelde een en ander mede van zijn verblijf op Primrose Hall, waar hij een paar maanden dacht te vertoeven.

En hij bemerkte dat de baron schijnbaar zeer beleefd toelusterde, maar dat nu en dan zijn blikken toch nog fel uitschoten naar zijn eenigen zoon, die nog altijd op eenigen afstand zachtjes stond te praten met de mooie jonge vrouw.

Hij glimlachte fijntjes — maar slechts weinige minuten later zou hij de geheele kleine kuiperij, die zich hier voltrok, leeren kennen.

Gerald Ponsonby had zijn stem verheven en zijn zoon bij zich geroepen en het geheele groepje daalde nu de treden van het terras af naar het grasveld, waar een twintigtal gasten bijeen waren, aan wie Scott en Morton werden voorgesteld.

Een van de laatste namen welke Raffles hoorde was die van Mabel Birrell — ongetwijfeld dezelfde Mabel, over wie de oude edelman zooeven met zijn zoon gesproken had.

Zij was een heel mooi meisje, met goudblond, golvend haar en groote blauwe oogen — oogen vol ziel en leven, getuigend van een edele ziel, maar die het in vurigheid en pracht toch nog moesten afleggen tegen de tweelingssterren in het olijkleurige gelaat van Ingrid Fowler.

Raffles sloeg haar aanstonds scherp gade, zonder dat zij het bemerkte en een paar keeren verraste hij haar blik, die met een zacht verwijtende, smartelijke uitdrukking naar Cederic Ponsonby ging.

Die echter scheen haar in het geheel niet op te merken en hield zich bijna voortdurend bezig met Ingrid, de schoone gaste van zijn vader.

Juist toen hij nogmaals zulk een blik betrapt had, kwam Ram Fateh zich bij het gezelschap voegen.

Raffles, die met opzet een weinig terzijde was gaan staan, zag hem aankomen, in zijn helderwit tennispak, de gitzwarte haren thans onbedekt en hij mompelde glimlachend voor zich heen:

— Nu is het geheele gezelschap tooneelspelers compleet! Goede hemel, hij ziet er uit, alsof hij zich moet inhouden om dien armen Cederic niet aanstonds te lijf te gaan! Op zulke motieven baseerde Shakespeare menigmaal zijn onsterfelijke blijspelen! Maar die liepen steeds goed af, terwijl hier — — —

Hij was zoover met zijn alleenspraak gekomen, toen hij een zachte hand op zijn arm voelde.

Hij wendde zich om en keek in het schoone maar thans een weinig onrustige gelaat van Ingrid Fowler.

— Zou ik u nu even kunnen spreken, dokter? vroeg zij op zachten toon.

— Ik ben tot uw dienst, madame! antwoordde Raffles hoffelijk.

Zij verwijderden zich langzaam — en twee paar mannenoogen keken het tweetal najverig na.

Ook Brand merkte het op en hij vroeg zich niet zonder ongerustheid af, waartoe dit alles moest leiden.

Het kon niet twijfelachtig zijn, of de jonge Cederic was tot over beide ooren verliefd op Ingrid Fowler — en naar allen schijn scheen zij

die liefde te beantwoorden — ofschoon het dan wel wat raadselachtig was, waarom zij alleen met Ram Fateh, den Indischen prins, een wandelrit had gemaakt!

Hij voerde hier en daar een kort gesprek met een der gasten en na een kwartier zag hij Raffles alleen terugkeeren.

Er lag een zonderlinge uitdrukking op het gelaat van den Gentleman-Inbreker, toen hij Brand onder den arm nam en hem naar een verlaten zijpad van den tuin voerde.

— Wel — wat kan ze wel van je verlangd hebben? Waar wilde ze je over spreken? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het verwondert me eigenlijk, Brand, dat je dat uit hetgeen vooraf is gegaan, niet zelf hebt kunnen opmaken! antwoordde Raffles glimlachend. Ik zal je niet lang in het onzekere laten — ze vroeg mij, of ik kans zou zien. een

nieuw stukje huid in de plaats te zetten, waar zij — zooals zij zegt — een leelijk litteeken heeft!

— Dat is — — !

— Dat is zeer eenvoudig! viel Raffles hem rustig in de rede. Zij heeft een goed, een zeer goed huwelijk op het oog, — en het is begrijpelijk dat zij haren echtgenoot dat misvormde litteeken liever niet laat zien!

— En jij Edward — wat heb jij geantwoord?

Raffles tipte schijnbaar gedachtenloos de asch van zijn sigaret, keek naar een paar fraaie witte wolkjes aan den blauwen hemel, toen weer naar de punten van zijn schoenen, en antwoordde, zonder op te zien:

— Ik heb haar geantwoord, dat het mij een eer en een genoegen zou zijn, haar van dat lastige litteeken te bevrijden.

En Raffles lachte zachtjes voor zich heen, toen hij het gezegd had.

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt.

Hoofdstuk V.

Het brandmerk.

Er waren vier dagen verlopen sedert de aankomst van Raffles en Brand op Primrose Hall.

En Brand had zich zeker niet te beklagen gehad — Raffles had hem ruimschoots gelegenheid gegeven, te voldoen aan zijn lust om te roeien, paard te rijden en uit te rusten.

Zij hadden op verlangen van Raffles het slot reeds herhaaldelijk bezocht, en deze had zich den tijd voortreffelijk ten nutte gemaakt — hij kende reeds nu de geheele inrichting van het groote huis, de ligging der logeerkamers, de gewoonten van Ram Fateh, tot zelfs de wijze waarop hij zijn juweelen placht te bewaren!

En hij wist nog heel wat meer — zaken die van betrekkelijk zeer weinig belang leken: hoeveel mannelijke en hoeveel vrouwelijke bedienden er waren, de plek waar de elektrische lichtmeter stond, het aantal auto's in de garage, het verloop der draden van het elektrische licht, het uur waarop de deuren gesloten werden en nog heel wat meer.

De twee vrienden zaten — het was omstreeks

drie uur in den middag, en het motregende zachtjes — tegenover elkander in de rustige, gezellige tuinkamer van het kleine landhuis, lazen, en rookten hun pijpen, in afwachting dat het weer zou opklaren, en zij weder een bezoek aan Ponsonby Castle zouden kunnen brengen.

Toen legde Brand zijn boek neer, onderdrukte een geeuw, keek mismoedig naar de grijze lucht, die maar niet scheen te willen breken, en vroeg toen:

— Hoe staat het er nu eigenlijk mee, Edward?

— Het zal nog wel een uur blijven regenen — maar je kunt eens op den barometer kloppen! antwoordde Raffles, zonder van zijn boek op te zien.

— Ik spreek niet van het weder — ik spreek van je onderneming!

— Heb je haast?

— Dat verhoede de hemel! antwoordde Brand op levendigen toon. Mijnentwege duurt het nog een maand, voor wij aan den slag kunnen gaan! Het komt mij alleen maar voor, alsof de zaken op een dood punt zijn gekomen!

— Dan laat je je door den schijn bedriegen, waarde Brand! Ik heb mijn voorbereidende studies bijna voltooid — en het wachten is alleen nog maar op een maanloozen nacht! Ik heb opgemerkt dat men van het kasteel uit, wanneer de maan helder schijnt, den omtrek ver kan overzien, en dat lijkt mij niet erg!

— En — Ingrid Fowler? Je hebt merkwaardig weinig omtrent haar losgelaten! Zij is geopereerd door je — en veel meer weet ik er niet van!

— Maar je weet alles wat er van te weten valt! hernam Raffles, en nu keek hij voor de eerste maal op van zijn boek. Je weet dat zij op denzelfden dag van onze kleine overeenkomst, in het geheim hier is geweest, na het vallen van de duisternis, en dat ik haar met behulp van de instrumenten, welke ik snel had doen halen, heb geopereerd! Je weet verder dat de operatie uitstekend is afgelopen — wat kun je meer verlangen?

— Wat ik zou kunnen verlangen? Ik zou bijvoorbeeld je beweegreden willen kennen! Wat kan je er toe hebben gedreven, een ontvluchte misdadigster te ontdoen van het eenig teeken waaraan ze te herkennen valt?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar weer verscheen op zijn gelaat die eigenaardige uitdrukking, welke Brand er al eenige malen op had waargenomen, telkens wanneer hij met zijn trouwen vriend over Ingrid Folwer sprak en in het bijzonder over het brandwerk op haar blanken schouder.

Toen gaf de Groote Onbekende ten antwoord:

— Laten wij vooral niet op de gebeurtenissen vooruit loopen! Waarschijnlijk zullen mijn beweegredenen je later wel duidelijk worden — binnen zeer korten tijd!

— Maar zeg me tenminste of de operatie goed geslaagd is?

— Uitnemend!

— Was het niet zeer pijnlijk?

— Je begrijpt toch wel dat ik haar onder narcose heb gebracht!

— Kan zij zich nu reeds vertoonen met — — het nieuwe velletje?

— Zij zal nog eenige dagen moeten wachten.

— Zal er dan niets meer van de operatie te zien zijn?

— Dat denk ik haast niet! antwoordde Raffles langzaam.

— Ze is nu zeker nog verbonden?

— Een zeer dun linnen verband. Dat kan zij desnoods over een paar dagen reeds aflaten — maar de vleeschkleurige pleister moet er dan toch nog eenigen tijd op blijven.

— Zij zal wel ongeduldig zijn om die pleister te verwijderen!

— Dat mag zij niet doen, voordat ik haar toestemming heb gegeven! Trouwens — wanneer zij het verkiest kan zij zich dan reeds het genoeggen verschaffen, wat lager gedecolleteerde japonnen te dragen, want die vleeschkleurige pleister is ternauwernood zichtbaar. En nu eens over iets anders. Ik meen te hebben bemerkt, dat je goede vrienden bent met Cédéric?

— Dat is te zeggen — weinig meer dan sportvrienden. Wij hebben samen tamelijk veel getennist en gejaagd.

— En weiniggesproken? Dat zou mij spijten. Ik zou gaarne eens willen weten, hoe het er in zijn binnenste uitziet — —

— O, dat kan ik je wel zeggen! Hij is smoorlijk verliefd op Ingrid en als ik sommige van zijn uitlatingen goed begrepen heb, dan verlangt hij niets liever dan haar naar het altaar te geleiden.

— Daarop stuurt die vrouw ongetwijfeld aan! Maar voor den drommel — als zij er in slaagt om de echtgenoot van dien schatrijken erfgenaam te worden en daarvoor zelfs een pijnlijke operatie wil ondergaan — waarom heeft zij dan — —

— Welnu? vroeg Brand, toen Raffles plotseling ophield. Wat wilde je zeggen?

— Het is van weinig beteekenis! antwoordde Raffles ontwijkend. Ik meende dat zij geheel andere plannen had.

— Ten aanzien van de juweelen van Ram Fateh?

— Misschien! antwoordde Raffles kortaf. Hoe het ook zij — als zij eenmaal de wettige vrouw wordt van Cédéric Ponsonby — dan kan zij haar misdadige loopbaan verlaten, want dan is zij voor haar geheele leven..., geborgen, zooals de spraakmakende gemeente het noemt. En Mabel?

— Ja, wat zal ik je daarvan zeggen! Er kan niet aan worden getwijfeld of het meisje lijdt diep onder de veronachtzaming van Cédéric. Ik heb hier en daar genoeg opgevangen om te weten, dat zijn vader zeer bepaald op dat huwelijk gesteld is en dat Cédéric zelf nog niet

eens zoo lang geleden het jonge meisje oprecht liefhad. Van het oogenblik af echter dat Ingrid Folwer hier den voet heeft gezet, is hij veranderd als een blad op een boom. Het is een sterke hartstocht, die zich van hem meester heeft gemaakt en hij schijnt er zich niet tegen te kunnen of te willen verzetten. Alleen een harde les zou hem kunnen genezen!

— Misschien krijgt hij die nog wel eens! zeide Raffles kortaf. Ik zou niet gaarne toelaten, dat die Mexicaansche zou treden tusschen twee jongelieden, die als het ware voor elkander geschapen zijn! Ik kan mij overigens niet goed begrijpen, hoe Mabel Birrell er onder deze omstandigheden in kan toestemmen, als gast op Ponsonby Castle te blijven vertoeven.

— Dat schijnt de bepaalde wensch van Sir Birrell, haar vader te zijn! Hij is een goede vriend van den ouden baron en hij beschouwt den hartstocht van Cédéric voor Ingrid als van voorbijgaanden aard. Je begrijpt wel dat zij Ingrid niet zonder eenig motief kunnen wegzenden! Zij schijnt zich onberispelijk te gedragen.

Het zou trouwens de zaak misschien nog erger maken, want Cédéric is in staat, haar na te reizen!

— Ja, als dat zoo is — dan zouden alleen paardenmiddelen in staat zijn, hem van de dwalingen zijns wegs te genezen! zeide Raffles ernstig.

— Weet je wat eigenlijk het eenvoudigst zou zijn, Edward?

— Ik ben nieuwsgierig het te hooren.

— Wanneer je nu regelrecht naar dien jongen toeliep en hem zeide, dat die vrouw een voormalige misdadigster moet zijn! Maar ik vergeet daar, dat je dat zelf onmogelijk hebt gemaakt, door die operatie —

— O, wat dat aangaat — er zijn nog wel andere dingen behalve dat brandmerk, die haar ten verderve zouden voeren, wanneer wij dat wenschten! Daar is om te beginnen haar signalement, dat ook wel naar Europa zal zijn gezonden. Zij heeft haar haar geverfd, dat is natuurlijk buiten kijf! Een paar telegrammen naar Mexico City zouden ons spoedig genoeg op de hoogte stellen! Maar ik heb volstrekt geen haast — ik kan wachten! Zij moet eerst nog... den kleinen dienst bewijzen, dien ik van haar verwacht!

— Welken dienst?

— Een geheimpje, mijn waarde! Een aardige verrassing, die ik je nu nog niet wil verklappen!

Overigens — binnen enkele dagen zal wellicht alles opgehelderd zijn. Het hemd is nader dan de rok — en ik moet het eerst mijn eigen belangen behartigen! Maar zoodra ik mijn slag heb geslagen, na den eersten den besten maanloozen nacht, hoop ik af te rekenen met die onbeschaamde indringster, die zich niet ontziet, het geluk van twee menschen te verstoren — want wie twijfelt er aan, dat zij naderhand ook haar echtgenoot ongelukkig zal maken — om haar doeleinden te bereiken!

— Heb je al een soort plan gemaakt?

— Dat is eenvoudig genoeg! Ik weet waar Ram Fateh zijn juweelen bewaart!

— Waar dan?

— In een stevig ijzeren kistje, dat iederen avond wordt weggesloten in een zware, ouderwetsche kast van eikenhout, die in het vertrek staat, hetwelk aan zijn slaapkamer grenst — want men heeft dezen rijken, bruinen sinjeur niet minder dan drie kamers ter beschikking gesteld! Naar het schijnt ziet men hem een weinig naar de oogen, omdat hij een invloedrijk vorst is, wiens vriendschap de Britten in deze tijden van beroering gaarne willen behouden.

— Maar hoe kom je in die kamer zonder dat hij het merkt? Ik heb mij laten zeggen dat een Indische bediende in zijn onmiddellijke nabijheid slaapt!

— Dat is ook zoo — maar een Indische bediende is niet onoverwinnelijk! En wat het binnendringen in de zijkamer betreft — ook daartoe zijn middelen! Er is aan den zijkant van het kasteel een kleine deur, die dadelijk mijn opmerkzaamheid heeft getrokken, omdat men haar het gemakkelijkst kan naderen zonder te worden gezien, wegens het dichte struikgewas daar in de buurt en waarvan mij ook het slot het gemakkelijkst te openen lijkt — redenen waarom ik er ook al een wasafdruk van heb gemaakt!

— En als die deur gegrendeld is?

— Ze is gegrendeld!

— Welnu dan?

— Kun je je ook maar een gelegenheid herinneren, waarbij ik mij door een grendel, als hij niet al te zwaar was, heb laten terughonden? was de wedervraag van Raffles. Ik heb reeds de plaats van dien grendel aan de binnenzijde van de deur tot op millimeters nauwkeurig bepaald — en ik zal hem wel weten terug te trekken, dat verzeker ik je!

— En als we eenmaal binnenshuis zijn?

— Dan gaan we zoo zachtjes mogelijk naar de tweede verdieping, waar zijne hoogheid zijn appartementen heeft. Ik weet daar een vertrek dat zeer weinig gebruikt wordt en waarvan de deur nooit wordt gesloten. Het heeft een raam, dat uitkomt op een balcon, waaraan eveneens de kamer van den bediende grenst. We kunnen op de gewone wijze dien man onschadelijk maken, door hem te bedwelmen — of wij kunnen hem onverhoeds op het lijf vallen, zoodat hij ons niet kan hinderen. Zijn kamer staat in ver-

binding met de rookkamer van zijn meester en deze weer met het kleine salon, waar de eikenhouten kast met de juweelen staat!

— Maar daarnaast is toch de slaapkamer?

— Zoo is het — en ik denk er natuurlijk niet aan om aan het werk te gaan alvorens wij ook Ram Fateh hebben belet, ons bij ons werk te hinderen! Maar de bijzonderheden zullen wij wel regelen, als het zoover is! Kijk eens — de lucht wordt alweder blauw — de bui is afgetrokken en als jij wilt, kunnen wij nog een prachtige wandeling maken voor den eten!

Hoofdstuk VI.

Gedaanten in den nacht.

Het was twee dagen later, omstreeks half twaalf in den avond, toen Raffles en Brand zich gereed maakten voor hun gevaarvolle onderneming.

Niet alleen was het nieuwe maan, maar er dreven ook donkere, sombere wolken aan den hemel en het was daarbuiten zoo duister, dat men letterlijk geen hand voor oogen kon zien.

Het witte oppervlak van den landweg teekende zich nauwelijks merkbaar af tegen de omgeving.

Hier en daar pinkte een lichtje in een der ver uiteengelegen boerderijen — en voor het overige duisternis, tastbare duisternis.

Van over de vlakke woei een gure wind — het weder was eensklaps omgeslagen en het leek veeleer op herfst, dan op midzomer.

Henderson had reeds zijn bevelen gekregen, die zeer eenvoudig waren.

Hij zou zich met de auto gereed houden, om dadelijk met den buit naar Londen te vertrekken, zoodra Raffles en Brand waren teruggekeerd.

Daarna zou hij onmiddellijk weerkomen en niemand behoefde iets van zijn afwezigheid te bemerken.

De beide onafscheidelijke vrienden waren bezig in de eetkamer de laatste voorbereidselen te maken,

In een kleine tasch, welke hij aan een riem om den schouder kon hangen, had Raffles achtereenvolgens een etui met fijnbewerkte inbrekerswerktuigen, een zwart masker, eenig gereedschap en ten slotte een klein, van staal vervaardigd reservoir gedaan, hetwelk een zeer sterk gecompriëerd gas bevatte van zijn eigen vinding, dat,

hoewel volkomen onschadelijk in de gevolgen, dengeen die het inademde, binnen weinige tellen volkomen bewusteloos maakte.

Reeds eenige malen, vroeger, in den strijd met het Kwade Oog te New-York, had ditzelfde gas, gesloten in kleine glazen ballen, Raffles reeds groote diensten bewezen.

Wat Brand betreft — hij was de drager van een lang en stevig knooptouw, bestemd om zoo noodig den aftocht te vergemakkelijken en nog enkele andere voorwerpen, die misschien gebruikt zouden moeten worden.

De beide mannen droegen over hun donkere kleeding nauwsluitende jassen, gemaakt van een gladde stof, die het hen mogelijk zou maken, gemakkelijk door het kreupelhout heen te dringen, zonder vrees dat er flarden van hun kleedingstukken aan de dorens zouden blijven hangen.

In den zak van die lange jassen bevonden zich hun revolvers.

Zij waren nu gereed voor den tocht en Raffles gaf op zachten toon zijn laatste aanwijzingen.

— Ik heb opgemerkt, dat alles op het slot reeds om elf uur, op zijn laatst om half twaalf in diepe rust is — dan laten de vermoënissen van het buitenleven zich gelden, zeide hij. Ook de bedienden gaan nooit later dan twaalf uur naar bed. Wij zullen dus komen op een tijd, als de slaap van den mensch het meest vast is! Hebben wij alles? Niets vergeten? Op weg dan — en ik hoop stellig, dat Zijne bruine Hoogheid over eenige uren 40.000 pond sterling armer zal zijn! Hij kan het zeer goed missen en — —

mijn armen kunnen het daarentegen zeer goed gebruiken!

Hij zette zich den slappen vilthoed op het hoofd, trok den rand er van in de oogen en bevestigde de tasch aan den riem onder de lange jas.

Toen zij het kleine huis aan de voorzijde verlieten, was het zoo donker, dat zij nauwelijks het witgeschilderde hek konden onderscheiden, dat den voortuin omgaf, ofschoon zich dit op nauwelijks drie meter afstand bevond.

Zij volgden het grintpad, deden het hekje open en bevonden zich nu op den grooten weg.

Zij hadden herhaaldelijk, bij dag en bij avond, den weg van hun eigen huis naar het kasteel te voet afgelegd en dat was maar goed ook, want een vreemdeling zou stellig verdwaald zijn.

Maar Raffles had de gelukkige eigenschap, dat hij, als de katten, in het donker goed kon zien en hij nam Brand dan ook onder den arm en voerde dezen tamelijk snel met zich mede, langs den breeden landweg.

Maar zelfs voor hem werd het iets moeilijker, toen zij dezen weg moesten verlaten, om, langs smalle binnenwegen, den zijgevel van Ponsonby Castle te bereiken.

Heel in de verte liet een kerkklok een enkelen, zwakken slag hooren, waarvan de galm door den sterken wind tot hen werd overgedragen, toen zij eindelijk stilhielden te midden van het lage kreupelhout, hetwelk zich aan deze zijde van het kasteel uitstreckte en dat een deel vormde van het groote park.

Zij waren met gemak over den muur geklommen, die de geheele bezitting omgaf en kropen nu voort, langzaam en voorzichtig, in de richting van de zijdeur, waarvan Raffles een nagemaakten sleutel in den zak had.

Zij hadden nog geen enkel woord met elkander gewisseld en lagen weggescholen onder het struikgewas, gereed om aanstonds de open plek over te steken, welke de zijdeur van het boschje scheidde, toen hun aandacht plotseling werd getrokken door een onverwacht geluid.

De wind was voor een oogenblik gaan liggen en in die onverwachte stilte hoorden zij duidelijk het gefluister van stemmen.

Het geluid klonk in hun onmiddellijke nabijheid, maar zij konden onmogelijk nagaan van welken kant het kwam.

Het was ook niet te hooren, wat er gespro-

ken werd, want de wind stak opnieuw op en het ruischen van de bladeren overstemde voor een oogenblik ieder ander geluid.

Toch waren zij zeker dat zij zich niet hadden vergist.

Er was zooeven vlak in hun nabijheid gefluisterd.

Maar — door wie?

Waren het gelieven, die hier elkander rendez-vous hadden gegeven?

Misschien leden van het dienstpersoneel, die van de duisternis bescherming vroegen voor hun minnespel?

Het zou al spoedig blijken, dat die meening onjuist was.

Want even later, toen de wind weer was gaan liggen, klonk het gefluister opnieuw en nu hoorden de beide mannen zeer duidelijk:

— Het wordt tijd — wij moeten nu gaan!

— Heb je daar de maskers?

— Hier — pak aan — het jouwe! En denk er om, sla hem neer als hij durft kikken. Een gummi knots maakt geen leven — en hij doet zijn werk goed! Heb je de lantaarn?

— Ja in mijn zak — vooruit nu maar!

Het gefluister kwam ontegenzeggelijk van den kant, waar de open plek begon, op nauwelijks drie meters afstand van de twee vrienden.

En het doel van die fluisteraars kon onmogelijk twijfelachtig zijn!

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde hem toe:

— Concurrentie! Ik heb niet veel lust, om voor die lieden het veld te ruimen, of achter het net te visschen! Heb je genoeg touw bij je?

— Ruimschoots!

— Dan er op af en die kerels neergeslagen, voor zij ons de kaas van het brood hebben kunnen eten! Doe snel je masker voor — wij mogen niet herkend worden! Vlug — ik geloof dat zij daar al voortsluipen!

Inderdaad, twee donkere gedaanten, nauwelijks zichtbaar in de duisternis, bewogen zich kruipend voort in de richting van het kasteel.

Gelieven waren het zeker niet — dat stond nu wel vast!

— Houd een prop gereed — zij mogen geen geluid kunnen geven! hernam Raffles zachtjes fluisterend. Neem jij den voorsten man voor je rekening — ik zal den ander wel onschadelijk

maken! Gauw wat — voor zij te dicht bij het kasteel zijn!

Raffles en Brand sprongen op, snelden met lenige sprongen over het grasveld en wierpen zich op de niets vermoedende mannen, die van dien onverhoedschen aanval niets begrepen.

Voor zij zich met kans op slagen konden te weer stellen, hadden Raffles en Brand hen door een paar op de goede plek aankomende, harde vuistslagen geveld.

De propfen werden te voorschijn gehaald en hen in den mond geduwd en daarop werden zij snel en volkomen afdoende gebonden, met behulp van touwen, die zij zelve bij zich bleken te hebben.

Snel sleepten Raffles en Brand hen naar het kreupelhout terug en bonden hen, op verren afstand van elkander, en zoo dat zij elkander onmogelijk konden zien, stevig vast aan twee jonge dennen.

Raffles had zijn zaklantaarn te voorschijn gehaald, nam zijnen man het masker af en liet voor een kort oogenblik het schijnsel van zijn lamp op diens gelaat vallen.

Het was een donker gelaat, met zwarte oogen, die Raffles woedend aanblikten, ruige wenkbrauwen en vale tint.

De man was nog jong — in ieder geval niet ouder dan 25 jaar.

Raffles keek hem een oogenblik zwijgend aan en stak toen plotseling, gehoorzaamend aan een ingeving, zijn hand in den binnenzak van de jas, die de man droeg, waaruit hij een fraaie portefeuille van juchtleider nam.

— Waarschijnlijk ook gestolen! zeide Raffles glimlachend voor zich heen. Nu, we zullen hem daar geen verwijt van maken!

Hij opende de portefeuille, nam er een paar brieven uit, sloeg ze open, keek naar den datum, las eenige regels — en zijn wenkbrauwen gingen een eind de hoogte in.

Hij liet een paar van de brieven in zijn zak glijden, stak toen de portefeuille weder kalm in den binnenzak van de jas die hij zooeven doorzocht had en mompelde:

— De zaak kon nog wel eens een geheel andere wending nemen, dan wij hadden verwacht! Het wordt stellig belangwekkend! En ik zou voor den drommel wel eens willen weten — —

Hij hield plotseling op om naar het huis te zien.

Op de derde verdieping had hij eensklaps een lichtschijnsel ontwaard.

Het was alsof daar een kaars of een lamp zachtjes heen en weer werd bewogen.

— Dat moet een sein zijn! merkte Raffles halffluid op. Wij zullen het even beantwoorden — en zien wat het resultaat is, ofschoon ik het wel bijna kan vermoeden!

Hij deed zijn zaklantaarn weer ontgloeien, bewoog haar een paar malen snel heen en weer en doofde haar toen opnieuw.

En bijna onmiddellijk daarna verdween het lichtschijnsel daar hoog in het kasteel — niet plotseling evenwel, maar alsof de drager zich van het venster verwijderde.

Raffles voerde Brand haastig met zich mede en fluisterde hem toe:

— Kom mee — ik geloof dat wij een zeldzaam avontuurtje gaan beleven, mijn waarde!

— Wat beteekende dat sein?

— Dat was natuurlijk een waarschuwing voor die twee gemaskerden!

— Maar wie gaf het?

— Als je nog een paar minuten geduld hebt, zul je het waarschijnlijk aanstonds zelf wel zien, zonder dat ik het je behoef te zeggen!

— Maar was dat terugseinen niet heel gevaarlijk?

— Dat geloof ik haast niet — de heeren inbrekers zouden misschien wel hetzelfde hebben gedaan!

Zij liepen nog eenige schreden verder, zoo snel zij konden, om de gevaarlijke open plek zoo spoedig mogelijk achter zich te laten!

En nu stonden zij weder in de dichte schaduw, onder een soort van afdak, dat als een luifel boven de zijdeur uitstak.

Brand had reeds zijn tasch te voorschijn gehaald, toen Raffles hem met een gebaar weerhield, door zijn hand op zijn arm te leggen en fluisterend zeide:

— Laat maar zitten, mijn waarde — dat zal niet noodig zijn!

— Niet noodig? herhaalde Brand verbaasd. Je moet toch de grendels terugtrekken?

— Ik denk, dat dat een ander voor mij zal doen!

— Maar wie dan toch?

— Wacht nog even — en je nieuwsgierigheid zal bevredigd worden! Luister maar eens — daar klinken al zacht schuifelende voetstappen op het marmer van de gang. En nu zal ik

je moeten verzoeken, volstrekt niets meer te zeggen, voor ik het woord tot je richt!

Brand hoorde nu ook duidelijk, ofschoon degenen die daar aan den anderen kant van de deur liep, zijn schreden blijkbaar zooveel mogelijk trachtte te dempen, het geluid van schuifelende voetstappen over het marmer.

Toen klopte Raffles zeer zachtjes op de deur.

Onmiddellijk daarna klonk het geluid van een grendel, die met de grootste behoedzaamheid wordt teruggetrokken, een oogenblik daarna herhaald.

Een sleutel knarste in het slot en toen draaide de deur heel langzaam op haar hengsels.

Raffles en Brand traden onmiddellijk binnen en de laatste sloot de deur onhoorbaar weder achter zich.

— Ben je daar eindelijk, Etienne? vroeg een zachte stem in het Fransch. Ik dacht dat je het hadt opgegeven!

— Neen, mijn liefje — Etienne Renard geeft niet zoo spoedig iets op! antwoordde Raffles fluisterend. Maar het is hier zoo verdoemd donker dat ik geen hand voor oogen kan zien! Heb je geen kaars?

— Een zaklantaarn — maar die durf ik niet te ontsteken! klonk het gefluisterde antwoord.

— Nonsens! In de duisternis loop je overal tegen aan en dat is nog veel gevaarlijker!

Een zacht tikkend geluid en het licht van Raffles' lantaarn bescheen het bleeke gelaat van een vrouw.

Het was Ingrid Flower!

Hoofdstuk VII.

Onverwachte hulp.

Raffles had de lantaarn onmiddellijk weder gedoofd, zoodra hij de vrouw had herkend, niet-tegenstaande zij haar gelaat voor de helft achter een omslagdoek had verborgen en de gang was weer in duisternis gehuld.

Maar Ingrid zeide ongeduldig, terwijl zij zich nog altijd van de Fransche taal bediende:

— Wat is dat voor dwaasheid, Etienne, om licht te maken! Wil je dat ze ons zien?

— Liever niet! antwoordde Raffles in dezelfde taal, terwijl hij zijn stem zooveel mogelijk veranderde en zacht fluisterde. Maar ik wilde ook niet graag in de val looperr!

— Je hadt toch mijn sein gezien!

— Doet er niet toe — men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn!

— Ga nu maar spoedig mede — alles is al gereed!

— Wat noem je gereed?

— Wel — zijn bruine bediende heeft iets door zijn avondmaal gekregen, dat hem voor minstens twaalf uren als een os zal doen slapen, zoodat zelfs geen kanonschot hem zal kunnen doen ontwaken — en wat Ram Fateh betreft — ik zelf heb met eigen hand iets door zijn laatste glas champagne gemengd, zonder dat hij het merkte, dat hem zeker even zwaar zal doen slapen!

— En het kistje?

— Dat staat op de plaats waar het altijd gestaan heeft.

— Is de kast open?

Ingrid maakte een gebaar van ongeduld en hernam toen op fluisterenden toon:

— Denk je dat ik jullie hulp zal behoeven, als ik het kistje maar voor het wegnemen had? Ik zou het dan desnoods uit het raam in de weeke aarde van den tuin hebben kunnen gooien en jullie hadden het maar voor het oprapen!

— Waar is dan de sleutel?

— Dat heb ik niet kunnen ontdekken! In dat opzicht was die bruine prins zoo dicht als een pot!

— Had dan een wasafdruk gemaakt!

— Jij hebt gemakkelijk praten! Die bediende zwierf daar al dien tijd door de kamers en hij was zoo wantrouwend, dat hij zelfs niet toeliet dat de kamers in orde werden gemaakt, wanneer hij er niet bij was. Trouwens — ik wil met de geheele zaak niets te maken hebben, onthoud dat goed, Etienne!

— Wat is dat nu? riep Raffles met voorgewende verbazing. Je wilt er niets mee te maken hebben en je hebt het heele plannetje voorbereid?

— Ik ben van denkbeeld veranderd — ik — ik heb iets beters op het oog! antwoordde de

jonge vrouw, terwijl zij zenuwachtig met den gouden ring aan haar vinger speelde.

— Iets beters? herhaalde Raffles langzaam, nog altijd in de Fransche taal, die hij voortreffelijk, zonder eenig accent sprak. Mag ik weten wat dat is?

Ingrid scheen even te aarzelen, en toen was het alsof zij plotseling een besluit nam.

Ze hief het hoofd op, en zeide op gedempten toon, maar vastberaden:

— Vroeg of laat zal je het toch moeten weten — dus kan ik het evengoed nu zeggen — of nog beter — nadat je je werk gedaan hebt! En ik hoop dat je je er bij zult neerleggen, Etienne — want mijn voornemen staat vast, en je weet wel dat Frasquita Ortega zich nooit iets voornemt, wat zij ook niet ten einde brengt, ondanks alles!

— Zoo — nu weten wij althans haar waren naam! mompelde Raffles bij zichzelf.

Hij begreep dat de echte Etienne thans zeker eenig ongeduld en wantrouwen zou hebben aan den dag gelegd, en zijn toon klonk dan ook zeer natuurlijk, toen hij haar arm vatte, en dreigend fluisterde:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wat houdt je voor mij verborgen?

— Je zult het spoedig genoeg weten, Etienne — heb nog slechts even geduld! zeide de jonge vrouw, terwijl zij niet zonder moeite haren arm weder bevrijdde. Ga nu spoedig mede, en doe je werk met Gaston zacht en vlug, zooals ik het van je gewend ben! Vertel mij eens — wat draag je eigenlijk voor schoenen? Je lijkt me vanavond veel grooter dan gewoonlijk!

— Driedubbele rubberzolen! antwoordde Raffles haastig. Die maken mij wel een paar centimeters grooter — dat is ook heel gemakkelijk voor een latere identificatie! En nu maar spoedig aan het werk — ik ben nieuwsgierig naar je mededeeling, meisje! Wijs ons den weg!

Dit nu was volstrekt niet noodzakelijk, want Raffles kende den weg in het kasteel reeds zoo goed, alsof hij er zijn geheele leven in had gewoond, maar hij moest nu eenmaal in zijn rol blijven.

En daarom volgden de beide gewaande medeplichtigen van Frasquita Ortega, zooals wij haar voortaan zullen noemen, op den voet, toen zij door de breede gang liep, en de trappen begon te bestijgen, zoo zacht, dat niets anders te

hooren was dan het zachte ruischen van den donkeren regenmantel, dien zij over haar nachtgoed had geworpen.

Zij hield stil op de tweede verdieping, scheen zich slechts even te bedenken, en volgde op nieuw eenige gangen, tot zij eindelijk stilhield voor een fraai gebeeldhouwde deur.

De geheele tocht had plaats gehad bij het zwakke licht van een kleinen electrischen fakkel, dien de jonge vrouw voor dergelijke gelegenheden scheen te bewaren.

Zij bracht haar mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Raffles, en fluisterde hem in:

— Dit is de deur van de kamer van den bediende — en hier is de sleutel! Vlug wat! Ik zal op je wachten in mijn eigen kamer, geheel aan het einde van de dwarsgang, die je daar ziet! Links — denk er om! Vlak daarbij begint de bediendentrap en jullie kunnen die gemakkelijk afgaan, en aan den achterkant het huis verlaten, zonder dat het iemand merkt, en ook zonder dat iemand op de gedachte zal kunnen komen, dat ik jullie heb moeten helpen!

Zij had Raffles een blijkbaar nagemaakten sleutel in de hand gedrukt, en met behulp daarvan opende deze geruischloos de deur, en stapte aanstonds met Brand naar binnen, terwijl de jonge vrouw zich haastig verwijderde.

Raffles had de deur onmiddellijk weder achter zich gesloten, zijn revolver ter hand genomen, en zijn zaklantaarn doen ontgloeien.

Maar hij zag aanstonds dat hij van het wapen zeker geen gebruik zou behoeven te maken, zelfs niet bij wijze van dreigement, want de Indische bediende lag onbewegelijk, met een strak gelaat, en bleek als een doode op zijn leger, en het geoeffend oog van Raffles zag onmiddellijk dat die op den dood gelijkende stramheid alleen veroorzaakt kon zijn door een sterk slaapmiddel.

Hij trad op het bed toe, raakte den bediende aan, vatte hem bij den arm, trok er krachtig aan — de man bleef slapen — en hij zou dat zeker nog minstens een half etmaal blijven doen!

— Wel, dat heeft zij prachtig voor ons opgeknappt! zeide Raffles glimlachend en zijn oogen fonkelden opgewekt achter de gaten van het zwarte masker. Wij hadden het niet beter kunnen wenschen en zij heeft ons heel wat nutteloozen arbeid bespaard!

— Maar zij wil aanstonds met je praten! zeide Brand, die niet zeer gerust was.

— Welnu — wat zou dat? Ik zal met haar praten! Ik denk dat zij mij iets heel belangwekkends heeft mede te deelen! Natuurlijk is die Etienne haar minnaar geweest — of in ieder geval een zeer goede vriend — en ik weet eigenlijk niet precies, hoe hij wel de mededeelingen zou hebben opgevat, waarvan ik den aard wel bijna geloof te kunnen vaststellen! Nu — wij zullen wel zien! De hoofdzaak is voorloopig dat wij de juweelen in handen krijgen — en de rest vinden wij later! Kom maar mede!

En hij ging Brand voor, opende de tusschen deur, die niet op slot was, zooals hij wel verwachtte, liep door de rookkamer, vervolgens door de salon en opende ten slotte behoedzaam de deur van de slaapkamer, teneide zich te overtuigen of de Indiër wel werkelijk sliep.

Maar Frasquita Ortega bleek haar werk goed te hebben gedaan.

Ook Ram Fateh lag onbewegelijk op zijn rug uitgestrekt en zijn zachte ademhaling bewees dat hij in een diepen, vasten slaap verzonken was.

Raffles trad op het bed toe en liet het licht van zijn lantaarn fel in zijn gelaat schijnen, de revolver tot schieten gereed — maar de Indiër sliep rustig door.

Op dit punt gerust gesteld keerde Raffles weder naar Brand terug, die in den salon was blijven wachten en beiden begonnen aan het vrij moeilijke werk, de deur van de kast te openen, een zwaar, ouderwetsch meubel, met een stevig slot.

Maar na een kwartier was Raffles er toch in geslaagd, met behulp van zijn fijnste loopers, het ingewikkelde slot te openen.

Hij trok de deur op een kier open en sloot ze onmiddellijk weder, toen hij een zacht fluitend sissend geluid vernam, dat door de reet naar buiten scheen te dringen.

Bij het licht van de electriche zaklantaarn zag Brand dat zijn gelaat zeer bleek was.

Hij had het masker zoo lang afgelegd en zijn oogen leken eensklaps donkerder te zijn geworden.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt. Waarom sluit je de deur weer?

— Slangen — brilslangen! antwoordde Raffles lakoniek. Nu, dat is zeker een afdoende verde-

diging, naar de meening van onzen Indischen vriend! Ik moet alleen maar bekennen, dat het middel mij wel een weinig gevaarlijk toeschijnt. Men moet toch wel zeer bepaald een Indische vorst zijn, om het te durven wagen, een mand met vergiftige slangen in het huis van zijn gastheer mee te brengen en die in een houten kast te plaatsen, ter bewaking van een kistje juweelen.

— Zou — zou zij dat geweten hebben? vroeg Brand huiverend, die zelf zeer bleek was geworden.

— Dat wil ik niet aannemen! Dat zou al te verschrikkelijk zijn! Een vrouw is tot veel in staat om haar doel te bereiken — maar dat zij moedwillig haren medeplichtige in den dood zou zenden, om zich van een lastig blok aan het been te ontdoen — dat zullen wij voorloopig nu maar niet aannemen!

— Maar — hoe kan Ram Fateh zelf die kast openen en bij zijn juweelen komen? hernam Brand fluisterend. Waardoor kan hij de dieren beletten, zich aanstonds op hem te werpen?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar liet zijn oogen door het vertrek gaan, trad toen op een fraai ingelegd tafeltje toe, nam er een langwerpige voorwerp af en zeide, terwijl hij het Brand voorhield:

— Hiermede!

Raffles hield een eigenaardig gevormde fluit in de hand, van riet gemaakt, met een bolvormig uiteinde.

— Als je hierop fluit, gaan de dieren in hun mand en denken er niet aan om te bijten. Hij kan het deksel sluiten en rustig zijn kistje juweelen van de plank nemen. Iederen nacht schijnt hij het deksel van de mand af te doen, zoodat de gevaarlijke reptielen vrijelijk in de kast kunnen rondkruipen! Nu, wij zullen spoedig een einde hebben gemaakt aan die vrijheid. Ons bedwelmend gas moet die monsters zeker dooden! Want deze oude kast is zoo voortreffelijk gemaakt, dat ik nergens een naad of spleet kan ontdekken. Geef mij spoedig het reservoir eens aan — ik zal een klein gat boren in de deur.

Terwijl Brand het reservoir van het gastoestel in orde maakte, boorde Raffles vlug een kleine opening in de deur en daartegen aan werd het koperen mondstukje van de gasbuis geplaatst, waarop de kraan van het reservoir werd omgedraaid.

Raffles volgde aandachtig het kleine wijzertje

van den gasmeter en liet bijna den geheelen inhoud van het reservoir in de kast leegstroomen.

Toen wachtte hij nog eenige minuten, liet zijn lantaarn op volle kracht branden, opende zeer voorzichtig de deur en richtte het licht van zijn lantaarn op het inwendige van de kast.

Niets liet zich hooren.

Maar wel bescheen het licht van zijn lantaarn de lichamen van een tweetal afzichtelijke brilslangen, die slap neerhingen over den rand van de onderste plank van de kast.

Nog dieper in de kast lagen nog twee dergelijke monsters en bij het openen van de andere deur zag Brand er tot zijn afgrijzen nog drie met de vreeselijke giftanden in elkanders hals geplant en die elkander in hun doodstrijd hadden gebeten.

In een hoek van de kast stond een van die kunstig gevlochten, kalebasvormige manden, welke de Indische slangenbezweerders gebruiken, om er hun slangen in op te sluiten.

Vlak daarnaast stond het kistje met de juweelen en met een vlugge greep haalde Raffles het naar zich toe.

Hij sloot daarna de deuren van de kast en de beide mannen ontdeden zich weder van het gasmasker, dat zij zich hadden moeten voorbinden om ongestraft de bedwelmende lucht, die zich nu uit de kast in de kamer verspreidde, te kunnen inademen.

Het was maar een eenvoudig ijzeren kistje, hetwelk de juweelen bevatte en Raffles had het in een oogwenk geopend.

Hij glimlachte tevreden, nam de kostbare juweelen uit het kistje, liet ze in zijn zak glijden, plaatste het ijzeren voorwerp naast de rieten fluit op het ronde tafeltje en gaf Brand een wenk.

De beide vrienden verlieten haastig het vertrek, gingen weer door de rookkamer en door de slaapkamer van den bediende en bereikten de gang — maar niet dan nadat zij in alle kamers, welke zij waren doorgestaan zachtjes de ramen hadden opengeschoven, teneinde de bedorven lucht daarbinnen te laten wegtrekken.

Want Raffles placht, zooals hij het zelf noemde, „economisch” te werken — hij richtte nooit meer schade aan, noch aan personen, noch aan goederen, dan volstrekt onvermijdelijk was.

Zoodra zij op de gang waren aangekomen, bonden beiden zich hun maskers weer voor en daarop fluisterde Raffles:

— Nu hebben wij nog een appeltje te schillen met onze achtbare Mexicaansche!

— Ik ben benieuwd wat ze je te zeggen kan hebben!

— Ik volstrekt niet — want ik weet het al! Zij zal mij een huwelijksaankondiging doen! Kom maar mee — je kunt je er zelf van overtuigen! En ik weet nog niet of ik de jaloersche Othello moet spelen, dan wel voor een cynischen zakenman, die eenvoudig zijn deel in den buit vraagt! Ik denk haast het laatste — anders zou onze vriendin het er waarschijnlijk niet op gewaagd hebben, Monsieur Etienne zoo maar klakkeloos van... de groote gebeurtenis in haar leven op de hoogte te stellen! Enfin — wij zullen natuurlijk toch niet heengaan, alvorens ons bekend te hebben gemaakt! Kom mee!

De twee mannen liepen haastig den hoek van de dwarsgang om, gingen ze ten einde en daarop klopte Raffles zachtjes op de laatste deur links, bijna recht tegenover de bediendentrap, welke Raffles ook reeds heel goed kende.

De deur werd behoedzaam geopend en de twee mannen wilden binnentreden.

— Jij alleen, Etienne! Wat ik je te zeggen heb, is van kieschen aard!

— Van kieschen aard? herhaalde Raffles op ongeloovigen toon. Kom aan Frasquita — sedert wanneer heb je last van kieschheid? Gaston blijft er bij — ik heb altijd graag getuigen bij dergelijke nachtelijke gesprekken!

Frasquita haalde de schouders op en zeide eenigszins ongeduldig:

— Nu, mijnentwege! Het komt er ook eigenlijk niet op aan.

Raffles en Brand stonden in een zeer fraai vertrek, tamelijk helder verlicht door een enkele elektrische lamp, die dicht bij het groote bed op een ronde tafel was geplaatst.

— Is het gelukt? vroeg de jonge vrouw op zachten toon.

— Dat spreekt vanzelf! Apropos, mijn duifje — het had weinig gescheeld, of je hadt je beminden Etienne nooit teruggezien! Zeg eens — wist jij, dat die juweelen bewaakt werden door zeven of acht zeer vergiftige slangen?

De vrouw werd doodsbleek, drukte de handen op het hart en had moeite een luiden kreet van afschuw te onderdrukken.

— Dat heb ik niet geweten — dat zweer ik je! fluisterde zij heesch.

— Ik geloof je wel, Frasquita! Het zou anders een gemakkelijke manier geweest zijn, om van mij af te komen! Want dat wil je immers?

Frasquita keek Raffles verschrikt aan en vroeg toen toonloos:

— Hoe weet je dat? Wat is je bekend? Weet je iets van mijn plannen?

— Genoeg om te begrijpen dat ik heb afgedaan! Je wilt een wettig huwelijk sluiten met graaf Cédéric Ponsonby, is het niet zoo?

En met vaste stem kwam het antwoord:

— Ja, Etienne! Het is zoo! Hier biedt zich voor mij een kans, die nooit meer terugkomt! Die jongen is krankzinnig op mij verliefd en hij zal al het mogelijke in het werk stellen om de toestemming van zijn vader tot ons huwelijk te krijgen! Hij is trouwens meerderjarig en kan doen wat hij wil!

— Maar zijn vader kan hem onterven!

— Den titel kan hij hem niet ontnemen, het landgoed niet — en ook het fortuin niet heelemaal, want hij is zijn eenige zoon!

— En ik?

— Jij, Etienne? Je moet je er in schikken! Je zult mij toch dit groote geluk niet misgunnen?

Ze was Raffles dicht genaderd en had haar armen vleiend om zijn hals geslagen, toen ze plotseling terugweek, alsof een slang haar had gestoken en sissend kwam het over haar lippen:

— Wie ben jij? Jij bent Etienne Renard niet — die heeft een met goud geplompeerde tand in de benedenkaak — en die van jou zijn allemaal gaaf! Wie ben je?

— Naar den duivel met den geplombeerden tand van mijnheer Etienne Renard! zeide Raffles, terwijl hij kalm het masker van zijn gelaat deed.

De vrouw sprong achteruit alsof zij een slag ontvangen had, toen zij in een haar geheel onbekend gelaat staarde — want Raffles en Brand hadden er zorg voor gedragen, zich zoodanig te vermommen, dat er niets meer overbleef van de heeren Scott en Morton, de bewoners van Primrose Hall.

Zij moest eenigen tijd naar lucht snakken, voor zij er stamelend kon uitbrengen:

— Wie zijt gij — wat wilt gij van mij?

— Wie wij zijn, madame? Het doet er voorlooptig weinig toe — gij zult het trouwens spoedig genoeg vernemen! antwoordde Raffles kalm. En wat wij van u willen? Slechts een kleinig-

heid — dat gij afziet van dat onmogelijke huwelijk met Cédéric Ponsonby!

— Wat raakt u dat? riep Frasquita uit met vlammenden blik. Hij heeft mij lief — en ik heb het recht om zijn liefde te beantwoorden!

— Kom, kom, Frasquita Ortega — dat weet gij zelf immers wel beter! hernam Raffles sarcastisch. Er is bij u geen sprake van liefde! Het is u te doen om den titel en het geld! Maar dat mag niet geduld worden! Een gevaarlijke avonturierster, een misdadigster die uit het banjo van Mexico City ontsnapt is, een vrouw naar wie de justitie van haar land zoekt — gekoppeld aan den telg van een der edelste geslachten van Engeland? Dat kan u onmogelijk ernst zijn! Nog geen half jaar later zou de jonge man er zelf bitter berouw van hebben en den dag verwenschen, waarop hij u had leeren kennen! Dat wil ik voorkomen — en ik zal het ook voorkomen!

— En op welke wijze dan wel, mijnheer de inbreker? vroeg Frasquita, terwijl zij Raffles met oogen aankeek, die gloeiden van haat.

— Eenvoudig door hem te zeggen wie gij zijt!

— Ik heb te veel invloed op hem — hij zal het niet gelooven!

— Maar ik kan het hem bewijzen!

— Waardoor dan wel? hernam de vrouw op sarrenden toon. Er zijn volstrekt geen bewijzen! Uw land kan mij niet eens uitleveren! Ik ben hier volkomen veilig — en ik tart u!

— En — het brandmerk van de Mexikaansche regeering?

Frasquita liet een triomfantelijk lachje hooren, en antwoordde:

— Gij schijnt goed op de hoogte te zijn — maar gij komt te laat! Morgen of overmorgen is er volstrekt niets meer van te zien — als ik het ooit gehad heb! Dat moet ge mij trachten te bewijzen, mijnheer de bemoeial! En zult ge mij nu zeggen wie gij zijt?

— Als ge er dan volstrekt op staat — ik ben John Raffles!

De vrouw werd nog een tikje bleeker en staarde Raffles een oogenblik onbewegelijk aan, alsof zij een spookverschijning zag.

Zij wist zich echter uit alle macht te herstellen en zeide met voorgewende kalmte:

— Nu dan, John Raffles — ik heb veel van u hooren zeggen, maar gij moet wel zeer knap zijn, als ge dit huwelijk weet te voorkomen!

Niemand weet hier wat het Mexikaansche brandmerkteeken is — zelfs de onnoozele dokter niet, die er mij van verlost heeft! Gij ziet dat ik volkomen openhartig met u spreek! Dokter Scott deelde mij gisteren mede, dat hij voornemens is, vandaag nog te vertrekken voor een lange reis — en zijn getuigenis zal ik ook niet meer te duchten hebben! En dan nog — al verklaarde hij mij dat hij mij geopereerd had — wat zou dat voor een bewijs zijn? Hij heeft mij het teeken op mijn huid laten zien, nadat het was weggenomen, verstaat gij? En ik zelf — ik heb het met eigen handen vernietigd — verbrand — tot asch laten verkolen! Geloofst ge mij of geloofst ge mij niet?

— Ik geloof u volkomen — ik heb niet de minste reden om er aan te twifelen! antwoordde Raffles met een zonderlingen glimlach. En ondanks alles zal ik toch die onzinnige verbintenis weten te beletten!

— Wij zullen zien! riep de jonge vrouw woevend. Gij kent mij nog niet, als gij denkt dat ge mij kunt dwingen! Waar zijn de juweelen?

— In mijn zak!

— De slangen?

— Dood!

— Wat hebt gij met Etienne en Gaston gedaan?

— Neergeslagen en gebonden!

— Waar zijn zij nu?

— Zij liggen — misschien zitten zij op het oogenblik wel in het kreupelboschje tegenover de zijdeur, waar gij ons zoo onvoorzichtig hebt binnengelaten! En nu geef ik u voor den laatsten keer den raad, Frasquita Ortega, van uw plannen af te zien! Wat zou het voor indruk maken, als ik aan den kommissaris van politie schreef, dat gij behulpzaam zijt geweest bij dezen inbraak, dat gij twee dieven de deur hebt geopend, dat gij den Indischen bediende en Ram Fateh zelf hebt bedwelmd?

En het antwoord bewees hoe zeker de vrouw van haar prooi scheen te zijn.

Want met een trotsch glimlachje, hoog opgericht, zeide zij:

— De commissaris zou het misschien gelooven, want daarvoor is hij commissaris, maar Cédéric zou eerder aan zichzelf twifelen!

— Gij weigert dus?

— Ik weiger!

— Gij wilt met hem trouwen?

— Dat wil ik — en dat zal ik ook!

— En ik zeg u dat gij het niet zult — of mijn naam is geen John Raffles! Adieu madame — en zorg dat gij overmorgen van hier vertrokken zijt, zonder een spoor na te laten — of het zal u berouwen!

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdsuk VIII.

Het schandaal.

Er waren twee dagen verlopen sedert den diefstal van de juweelen van Ram Fateh, die, zooals men zich levendig kan voorstellen, groote beroering had veroorzaakt in het eeuwenoude kasteel.

Er waren aanstonds politiebeambten ontboden, zoodra de diefstal werd ontdekt, dat wil zeggen omstreeks negen uur in den morgen, toen men zich ongerust begon af te vragen wat het late opstaan van den Indiër en vooral van zijn bediende kon hebben te beteekenen en vooral toen men van den kant van het groote grasveld voor het huis niet minder dan vijf vensters naast

elkander zag openstaan, die behoorden tot de vertrekken van Ram Fateh en zijn bediende.

Men was toen aanstonds naar die kamers gesneld, waarvan de deuren gemakkelijk geopend konden worden, men vond den bewusteloozen Indiër en zijn bediende, die eveneens vast scheen te slapen, men vond de opengebroken kast, men wees elkander met kreten van afgrijzen op de doode brilslangen — en men vermiste natuurlijk aanstonds de juweelen — waarvan bijna alle gasten wisten, dat hij ze bewaarde in het ijzeren kistje, hetwelk men ledig op de tafel vond staan.

Zoodra de politiebeambten er waren, begon

er een grondig onderzoek, dat echter weinig resultaat opleverde.

Men vond de sporen van een korte worsteling dicht bij de zijdeur, men vond daar ook de voetstappen van twee mannen, men begreep dat iemand de deur van binnen moest hebben geopend — maar wie dat kon zijn bleef onopgehelderd.

Er waren op dat tijdstip niet minder dan 45 gasten op Ponsonby Castle en ruim dertig bedienden, want vele gasten hadden hun eigen personeel meegebracht.

Niemand had iets bijzonders gezien, niemand had iets gehoord — en een zeer nauwkeurig onderzoek van alle logeerkamers leverde ook al geen resultaat op.

Het was duidelijk, dat de beide Indiërs bedwelmd waren — maar hoe dat geschied was en door wie, dat werd zelfs niet uitgemaakt, nadat Ram Fateh weder tot bewustzijn was gekomen, want hij kon zich volstrekt niets bijzonders herinneren.

Hij had met eenige gasten champagne gedronken — hij was op den gewonen tijd naar bed gegaan en hij had volstrekt niets buitengewoons bemerkt.

Intusschen ging de Indiër als een woeste tijger te keer, toen hij den roof van zijn kostbaarheden vernam en hij uitte de vreeselijkste verwenschingen aan het adres van den roover, die zijn trouwe slangen had durven dooden en klaarblijkelijk aan hun giftanden ontkomen was.

Het geheele personeel werd ondervraagd, eerst gezamenlijk, daarna hoofd voor hoofd — niemand kon eenige mededeeling van belang doen en de zaak was volkomen raadselachtig.

Er was zelfs niet de minste aanwijzing, geen bijzonder spoor, geen vingerafdrukken waaraan men wat had — niets!

En wat die sporen van een worsteling betreft — daarvan begrepen de politiebeamten nog het allerminst!

Er was slechts een persoon, een zeer schoone vrouw, die inlichtingen had kunnen geven — maar zij wachtte er zich wel voor den mond te openen!

Die vrouw was Frasquita Ortega, alias Ingrid Fowler.

Maar er was toch een zaak, waarover ook zij zich zeer ongerust maakte.

En dat was de zonderlinge verdwijning van haar beide medeplichtigen!

Want Raffles en zijn vriend, die al dien tijd geen woord had gesproken, wiens gelaat zij zelfs niet had gezien, konden nog nauwelijks buitenshuis zijn, of zij had snel een omslagdoek gezocht om zich dien om het hoofd te wikkelen en was de trappen afgegaan, om naar Renard en zijn vriend te zoeken en hen zoo spoedig mogelijk te bevrijden.

Want het was noodzakelijk, dat de echte Renard onmiddellijk op de hoogte werd gebracht.

Des te eerder wilde zij haren voormaligen minnaar bevrijden, daar zij bevreesd moest zijn voor zijn wraakzucht, als de politie hem daar zou vinden, hem wellicht zou herkennen als een langgezochten Franschen bandiet en hij dan misschien zou meenen, dat zij dit verraad jegens hem gepleegd had!

Maar hoe zij ook zocht — en zij zocht bijna een vol uur — het was haar onmogelijk iets te ontdekken en aanvankelijk meende zij dat Raffles haar bedrogen had, maar bij nader inzien begreep zij toch, dat dit ondenkbaar was.

Met welk doel zou hij haar om den tuin hebben geleid — en als hij het gedaan had, waarom waren dan Etienne en Gaston niet verschenen?

Zij verkeerde dus in een toestand van groote onrust — en de naaste toekomst zou leeren, dat haar voorgevoel haar niet had bedrogen —

Het was omstreeks elf uur in den morgen van dien dag, toen Raffles de eetkamer verliet, de smalle gang bijna ten einde liep en daar stilstond voor een deur, die door Henderson bewaakt scheen te worden.

Hij haalde een zwaren sleutel te voorschijn, stak dien in het slot van de deur en vroeg tergelijktijd glimlachend aan Henderson:

— Heeft hij zich nog laten hooren, James?

— Hij is zoo stil als een muisje, sedert vanmorgen, Mylord! Hij begint zeker in te zien dat al dat gebalk en geweeklaag hem toch niet helpt — niemand hoort het. Ik moet zeggen dat hij prachtig in het Fransch vloekt, maar hij is toch eindelijk moe geworden, hij schijnt niets meer te weten!

— Ga maar mee naar beneden — hij zal handelbaarder zijn als hij twee mannen tegenover zich ziet!

Achter elkander daalden Raffles en Henderson een steenen trap af, ontsloten, beneden gekomen, een tweede deur, stevig en met ijzer beslagen en traden een kelder binnen, die licht ontving door een klein venstertje, dat echter thans aan de buitenzijde was toegespijkerd met een plank, zoodat de kelderruimte electrisch verlicht moest worden.

Er lag een stroozak op den grond, er stond een kleine tafel met een stoel er bij — en dat was alles.

Op den stoel zat Etienne Renard, met de vuisten onder de kirt en die Raffles een nijdig blik toewierp toen hij binnentrad, zonder zich echter verder te verroeren.

Raffles keek hem even aan en begon toen op bijna vriendelijken toon:

— Luister nu eens hier, vriend Renard! Wij moeten nu voor de laatste maal nog eens zeer ernstig met elkaar praten — of, je zult er zeer lang berouw van hebben! En dit keer zal je toegeven — ik ben er zeker van! Want ik heb je nog lang niet alles verteld! Je hebt me ook niet dadelijk willen gelooven, je dacht dat ik jou vrees wou aanjagen — maar ik heb nu verschillende bewijzen! Ik heb den dag van gisteren besteed om eens een onderzoek naar je antecedenten in te stellen — en die zijn niet in je voordeel, waarde vriend! Je wordt in je eigen land gezocht wegens bankroof, zware mishandeling, treindiefstal en oplichtingen — genoeg om je voor een jaar of tien op zijn minst achter de tralies te brengen! Ik zal je maar Renard blijven noemen — omdat dat gemakkelijker is — maar je werkelijke naam is... Garnier! Je schrikt? Ik geloof het graag! Misschien ben je wel familie van dien beruchten Garnier, die deel uitmaakte van de bende van Bonot, en bijna tegelijk met dien schurk het hoofd onder de valbijl verloor. Maar dat doet er eigenlijk niet toe. Het is voldoende dat ik weet wie je bent — en dat ik je kan verderven! En wat je voormalige minnares betreft — —

— Mijn voormalige — — —? barstte Renard woedend uit. Waarom voormalig? Omdat jij ons in de wielen hebt gereden, John Raffles, daarom denk je toch zeker niet dat zij mij in den steek zal laten?

— Ze zal het doen en zonder eenig gewetensbezwaar!

— Praatjes!

— Het zijn zoo weinig praatjes — dat er vanavond op het kasteel een groote soirée plaats heeft en dat Frasquita dan haar grooten slag wil slaan! Ja, ik weet meer dan je denkt, Garnier! Zij begrijpt dat de tijd gaat dringen, want haar toestand wordt hier gevaarlijk! En die dwaas van een Cédéric Ponsonby is zoo verblind, dat zij hem om den vinger kan winden. Sterker nog — zij is er waarachtig in geslaagd, den eigen vader van den jongen een rad voor de oogen te draaien en hem voor zich in te nemen!

Renard, alias Garnier was nu met gebalde vuisten een paar stappen op Raffles toegetreden en er lag een woeste blik in zijn oogen, toen hij tusschen de tanden bromde:

— Bedrieg je me niet?

— Het is de volle waarheid! Maar je behoeft mij volstrekt niet te gelooven op mijn woord — je kunt je er zelf van gaan overtuigen!

— Ik? Ik zou mij daarheen wagen?

— Ik zal je niet verraden — en ik wil je daar zelf heenbrengen, waar je, ongezien, alles kunt gadeslaan!

— Goed — dat neem ik aan! riep Garnier op woesten toon. En als het caronje dat werkelijk van plan is, dan zal ik het luid uitschreeuwen wie ze is — dan zal ik het uitgillen dat ze in Mexico deel heeft genomen aan een paar inbraken, waarbij dooden zijn gevallen, aan een bankroof, toen ze zelf gemaskerd een revolver hanteerde en aan nog andere aardigheden! Dat ze de minnares is geweest niet alleen van mij, maar ook nog van drie, vier andere makkers! Dat zij — —

— Ik weet dat allemaal zeer goed! viel Raffles hem koeltjes in de rede. Je vertelt mij weinig nieuws! Ik heb gisteren bijna den heelen dag in telegrafische verbinding gestaan met Mexico City. Maar jou verklaring is natuurlijk veel meer waard dan zulk een telegram — want je hebt haar zelf zeer goed gekend! Je makker heb ik dadelijk laten loopen omdat hij voor mij geen waarde had! Een onbelangrijk heerschap, dat je vriendin niet eens goed heeft gekend!

— Laat mij haar bespionneeren, dat zeg ik nog eens en ik zal het daar midden in de zaal voor iedereen uitschreeuwen — —

— Prachtig! En tien minuten later zal je gegrepen zijn, de politie zal er bij worden gehaald,

je wordt over een paar dagen naar Parijs ingescheept — en dan, vaarwel, gulden vrijheid!

— Dat is waar! mompelde de bandiet voor zich heen, terwijl hij de vuisten balde. Maar wat dan? Zij denkt toch niet dat ik haar ongestraft zal laten begaan? Ze heeft zich in mij vergist, als zij dacht dat ik dat zal dulden!

— Dat heeft ze inderdaad gedacht, monsieur Garnier! hernam Raffles lakoniek. Want zooals ik u reeds zeide, deelde ze het mij eergisteren nacht mede, toen zij mij, gemaskerd als ik was, voor haar goeden vriend Etienne aanzag!

— Maar — wat dan? Ik wil mij wreken!

— Niets gemakkelijker dan dat! Wat men niet kan zeggen — dat kan geschreven worden! Zet alles op schrift wat je van haar weet, zeg dat zij je minnares is geweest, verklaar dat zij de juweelen heeft helpen stelen — maar behoud dien brief, totdat ik je zelf overtuigend heb kunnen aantonen wat zij van zins is! En geloof dit van me — als zij morgen den dag wilde vertrekken — ik zou haar laten gaan, zonder haar een stroobreed in den weg te leggen, dat zweer ik je! Maar dat zij willens en wetens het geluk gaat verwoesten van een liefhebbend jong meisje — en van een ezel van een Cédéric, die zich nu door zijn hartstocht laat meesleepen, dat zal ik nooit toestaan! Het spijt mij dat ik het van je voormalige minnares moet zeggen, Garnier — maar zij is een slecht en gewetenloos caronje en ik heb volstrekt geen medelijden met haar!

Garnier was oogenschijnlijk zeer kalm geworden.

Zijn stem klonk rustig, toen hij zei:

— Geef mij papier en inkt. Ik zal den brief schrijven. Ik houd hem tot ik mijzelf heb kunnen overtuigen en dan — —

— Dan geeft ge hem mij, gij maakt dat ge uit de voeten komt voor ik berouw krijg — en het overige kun je wel aan mij overlaten! zoo voltooide Raffles den zin.

Het was omstreeks elf uur in den avond en de groote zaal gelijkvloers, naast de breede vestibule van Ponsonby Castle schitterde van licht.

Daar waren alle gasten aanwezig in kostbare avondtoiletten.

Daar het zeer warm was, waren de hooge raamdeuren wagenwijd open gezet, die op het terras uitkwamen.

In een hoekje zat een klein orkestje en reeds menigmaal had er een jimmy of foxtrott weerklonken.

Een gast mankeerde er — en dat was Prins Ram Fateh.

Want nog dienzelfden middag was hij zeer kwaad heengegaan, zijn gastheer in een betreurenswaardige stemming achterlatend, maar met de verzekering dat hij niet zou rusten, alvorens zijn juweelen hem weder waren teruggegeven.

In afwachting daarvan zou hij naar Tavistock vertrekken en daar voorloopig het resultaat van de onderzoekingen afwachten.

Boosaardige tongen mompelden dat hij van te voren getracht had Ingrid Fowler over te halen, hem daarheen te volgen.

Anderen voegden daar weer aan toe, dat zij geweigerd had — want het bleek dat Zijne Hoogheid in Delhi reeds een echtgenoot en zelfs drie kinderen bezat!

Buiten in den tuin hing een groot aantal lampions, die zachtjes heen en weer schommelden in den luwen wind.

Cédéric en de schoone vreemdelinge waren bijna den geheelen avond in elkanders gezelschap geweest en men had dan ook wel stekeblind moeten zijn als men niet had gezien, waarop de zeer openlijke flirt moest uitloopen.

Garnier, alias Renard, had het ook gezien — en het had weinig gescheeld of hij had zijn veiligheid op het spel gezet door zijn schuilhoek te verlaten, dien Raffles hem had aangewezen en zich op de vrouw te werpen, die hem had bedrogen en verraden.

Hij gaf Raffles met sidderende vingers den brief en wilde zich al verwijderen, toen deze hem met een gebaar terughield en op zachten toon zeide:

— Blijf hier voor alle zekerheid nog een oogenblik — hij zal het misschien toch nog niet eens willen gelooven! Over een kwartier moet alles beslist zijn.

De bandiet trok zich weder in de duisternis van het geboomte terug, en Raffles begaf zich, met den brief veilig in zijn zak, naar de feestzaal.

Hij ging regelrecht op Cédéric Ponsonby toe, die op dat oogenblik in gesprek was met den gewaanden Morton, en zeide op zachten toon:

— Zou ik u een oogenblik gehoor mogen verzoeken, mijnheer Cédéric?

— Wat ziet gij er ernstig uit, mijnheer Scott!

zeide Cédéric. Is het van groot belang wat gij te zeggen hebt?

— Van zoo groot belang — dat het uw levensgeluk betreft! antwoordde Raffles ernstig.

Cédéric verschrok merkbaar, toen kreeg zijn gelaat een koele, trotsche uitdrukking, en hij zeide:

— Ik ken u tot mijn spijt nog slechts weinige dagen mijnheer, en ik weet werkelijk niet — —

— Ik weet daarentegen heel zeker, dat ge mij zult aanhooren, mijnheer, als ik u zeg dat ik u iets heb mee te deelen omtrent..... Ingrid Fowler, zooals zij voorgeeft te heeten!

De jonge man was bleek geworden, en deed een stap achteruit.

Zijn stem klonk wat schor, toen hij zei:

— Zooals zij voorgeeft — —? Wat beteekent dat? Wat weet gij?

— Niet hier, als ik u verzoeken mag! viel Raffles hem levendig in de rede. Hiernaast is een klein vertrek — daar kunnen wij rustig praten!

Zonder verder een woord te zeggen, voerde Cédéric hem naar een zijkamer, nagekeken door menig oogenpaar, sloot de deur, en zeide kortaf, terwijl hij de armen kruiste:

— Zeg nu wat gij te zeggen hebt, maak het kort — en pas wel op uw woorden, mijnheer Scott, dat is alles wat ik u van mijn kant te zeggen heb! Ik zal niet dulden, dat de vrouw, die ik....., die mij.... kortom — ik zal niet dulden dat haar naam ook maar in het minst wordt aangerand!

Er klonk iets van medelijden, maar ook van minachting in de stem van Raffles, toen hij antwoordde:

— Stel u gerust — ik zelf zal niets zeggen. Anderen mogen voor mij spreken! Hier — leest!

En Raffles gaf hem den brief, die dien morgen door Garnier geschreven was — —

Cédéric las hem van begin tot eind — en vervolgens nogmaals, van de eerste letter tot de laatste.

En naarmate hij las werd zijn gelaat vaalbleek, zijn oogen kregen een doffen glans, zijn lippen trilden en hij moest met de hand naar de stoel-leuning tasten, om zich daaraan staande te houden.

Toen verspreidde zich eensklaps een gloeiende bloes over zijn jong gelaat, hij liet een kort, schor lachje hooren, vatte Raffles onverhoeds in de

borst, en trok hem met zich mede naar de balzaal, terwijl hij luid schreeuwde, alsof hij plotseling waanzinnig was geworden:

— Lees het voor! Lees die kostelijke grap voor, waar zij allen bij zijn — allen, hoort gij! Ook zij! Maar als het werkelijk een grap blijkt te zijn — roep dan uw beschermheilige aan om u te beschutten — want ik zal u dooden als een schurftige hond!

Het laatste had hij geroepen, toen beide reeds in de feestzaal stonden, en plotseling verstomde het gesprek, en een vroolijke foxtrott werd plotseling midden in afgebroken.

Aller oogen waren naar de twee heeren gericht, waarvan de een den ander vasthield en woest met een brief zwaaide.

Cédéric trok Raffles met onweerstaanbaar geweld met zich voort tot vlak bij een klein groepje waarvan zijn vader en Ingrid het middelpunt vormden.

Hij kon nauwelijks spreken, en zijn gelaat was weer doodelijk bleek geworden, toen hij herhaalde:

— Lees de grap voor — lees ze luidkeels voor, zoodat iedereen het kan hooren!

— Mijnheer Cédéric, ik bezweer u — begon Raffles op ernstigen toon.

— Zult gij voorlezen of niet? brulde Cédéric, bijna uitzinnig van woede. Of wilt ge dat ik u de woorden uit den strot knijp?

Raffles verhief zich in zijn volle lengte en een oogenblik schitterden zijn oogen trotsch en minachtend, maar hij wist zich onmiddellijk weer te beheerschen en zeide schouderophalend:

— Zooals gij wilt!

En hij begon met rustige stem te lezen:

„Mijn naam is Etienne Garnier. Ik ben lid van een internationale bende, met haar zetel te Parijs. De politie zoekt mij wegens verschillende misdrijven. Ik leerde Ingrid Folwer, die inderdaad Frasquita Ortega heet, omstreeks een jaar geleden kennen en zij werd mijn minnares. Te zamen hebben wij op 14 April van het vorige jaar met nog twee andere lieden een bank te Marseille beroofd, waarbij zij een der bankbeambten ernstig met haar revolver verwondde. Zij wordt door de politie te Mexico City gezocht wegens een zeer ernstigen inbraak, waarbij de bediende van een hacienda gedood werd en verschillende bankberoovingen. Zij moet haar haar hebben geverfd. Ik

zweer dat zij de berooving van Ram Fateh heeft voorbereid en daar ons bij zou hebben geholpen, als niet twee andere mannen onze plaatsen hadden ingenomen. Ik ben bereid om dit alles mondeling te bevestigen, als men mij straffeloosheid waarborgt. Zij heeft een brandmerk op den schouder.

Etienne Garnier."

Een oogenblik was het doodstil in de zaal en toen klonk plotseling de gillende stem van de vrouw, die vaalbleek was geworden:

— Het is gelogen! Die man liegt! Ik heb hem nooit gekend! Wat bazelt hij van een brandmerk? Zie!

En met een woest, schaamteloos gebaar rukte zij zich de witzijden japon van den rechter-schouder, zoodat de zijde scheurde en triomfantelijk klonk haar snerpende stem, toen zij voortging:

— Waar is dat brandmerk? Zie dan allen of gij het kunt vinden! Die man heeft mij belasterd — ik roep u aller bescherming in! Ik zal dien man vervolgen! Als ik gebrandmerkt ben — zoo wijs mij dan dat merk!

Bliksemsnel was Raffles naast haar — en met een enkelen, fellen ruk, trok hij de ronde, rose pleister van het blanke vleesch.

Een kreet van schrik en woede werd ver-

nomen en bleeker dan een doode, alsof zij plotseling tien jaren ouder was geworden, staarde Frasquita naar het paarse, duidelijk zichtbare, diep ingebrande merk op haar schouder.

Toen slaakte zij een schorren kreet en zonk zonder geluid te geven op den vloer ineen.

— Zoo zie je, dat de rechtvaardigheid toch nog niet geheel de wereld uit is! zeide Raffles zachtjes tot Brand, toen de twee mannen nog denzelfden nacht in de richting van Londen reden, in de door Henderson bestuurde auto. Zij hebben de vrouw in 's hemelsnaam maar ongestraft laten gaan — om een nog grooter schandaal te smoren, maar van een huwelijk komt natuurlijk niets! Het was een harde les voor Cédéric — maar hij had ze verdiend!

— Maar dat brandmerk? vroeg Brand nieuwsgierig. Wat praatte zij dan toch dat zij het verbrand had?

— Dat meende zij — en zij deed zichzelf toch groot onrecht, want het was maar een stukje huid van een allerliefst, rose biggetje, waarop ik zelf het merkteeken had aangebracht! zeide Raffles glimlachend.

En met een tevreden gelaat vlijde hij zich achterover in de mollige kussens van zijn auto en sloot de oogen.

De volgende aflevering (No. 498) bevat:

HET SCHIP DER WRAAK.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.